

از اعیاد این امر دوازده روز اوائل

(عید)

اردیبهشت مشهور بنام عید رضوان

وعید اعظم وعید گل که ضمن نام

رضوان بیان است و در لوح سورة القلم در شأن آن صدور یافت :

" عید وافی انفسکم فی هذا العید الاکبر الذی فیہ ینسقی اللہ

بنفسه رحیق الاکبر الذینهم قاموا لدی الوجه بخضوع محبوب "

وقوله :

" هذا عید فیہ رفع القلم عن کل الاشیاء بما ظهر سلطان القدم

عن خلف حجاب الاستار اذا یا اهل الانشاء سرّوا فی انفسکم

بما مرّت نسائم الغفران علی هیاکل الاکوان وفتح روح الحیوان علی

العالمین فی امرحبا هذا عید الله الخ وظاهر این بیان اجازة

واباحة وغفران ارتکاب امور محدوده در سائر ایام بهر نشاط و

انبساط میباشد و غصن اعظم عبد البها بیان فرمودند که مراد

ارتکاب امور محرّمه نیست و آنها مطلقاً ممنوع و محرّم میباشد و نیز

قوله :

" هو المستوی علی هذا العرش المستقر المنیر ان یا قلم الابهی

بشر اهل ملاء الاعلی بما شق حجاب الستر وظهر جمال الله عن

هذا المنظر الاکبر الخ و نیز قوله :

" شمس الکلمات عن افق بیان تلك الاسماء والصفات قد كانت فی

احسن السمات بانوار الله علی الحق شهودا قد ظهر

یوم اللطالموعود بخروج نیر الافاق عن شطر الزوراء بما

اکتسبت ایدی اهل التفاق قل هذا یوم مارقم مثله من

القلم الاعلی الخ وقوله :

" اذا قد فتح ابواب الفردوس وطلع فلام الخلد بشعبان مبین

فیها بشری هذا فلام الخلد قد جاء بهما معین الخ رتوله :

" ان یا رهبان الامدیة فاضرب علی الذاقوس بما ظهر من الله

..... سبحانک یا هو یا من هو هو یا من لیس احد الا هو الخ

وقوله :

" بسم الله المقتدر المختار لك الحمد یا الهی بما جمعت احباً

فی عیدك الاعظم الذی فیہ تجلّیت باسمائك الحسنی علی من

فی الارض والسما یا الهی هذا یوم التاسع من ایسام

الرضوان واستدعی فیہ احد من احبائك منظر ذاتک و مشرق

انوارک من محلّه فی السجن الی محلّ آخر من السجن حبساً

لجمالک وشفقاً فی حبک واحضر تلقاء وجهک ما کان ستطیعاً

علیه من نعماتک بعد الذی غار القوم ماعنده وعند غیره من احبائك

..... احضروا بالخمر الحمراء فی الکوب البیضاء الی طیغت

من ورق الصین ثم ایدهم علی اساک السنهم لئلا

یتکلموا بما یضیع به مقاماتهم و تحبط عطهم انک انت علی کل

شئى قدیر ومنهم البهاء الذى ماتوقف فى هذا الامر
 (عبد البهادر شیرازی) ومنهم من سمّيته بالمنصور (منصور
 یزدى میرزا جعفر) ومنهم من تسمع حنینهم من خارج المدينة
 الذين منعوا من لقاءك فى هذه الايام التى كلفشى فاز بالطافك
 ومنهم النبیل الذى احضر لى العرش ما انشد فى تكسرك
 (ملا محمد زرندی از ناصره قصیده فرستاد) ومنهم النبیل قبل
 على (آقا محمد على اهل قائن) الذى تسمع نداه من شطـر
 الذى تسمع نداه من شطرا الذى شرفته باسم الروح (ناصره
 وطن مسیح عیسی) ومنهم الذى سعى باهى الحسن (حاجى
 ابوالحسن اردكانى امین) ومنهم الرسول لوینظر احد
 من اهل النظر هذا اللوح الا طهر لیجرى منه الدم الذى ذاب
 من كبدى ثم اسألك يا الهى بان تؤید احبائى لیضیفوك
 باخلاقهم و آدابهم لیبسط بهما خوان مكر منك بین بریتك و
 تجمع حوله من على الارض كتبها هذا حق الضیافة بین البریة
 انك على كلفشى لمقتدر قدیر .
 ودر باره عید رضوان و هم عید پنجم جمادى الاولى یوم بعثت باب
 اعظم در كتاب اقدس " عیدین اعظمین " تعبیر فرمودند قوله:
 " قد انتهت الاعیاد الى العیدین الاعظمین قل ان العید
 الاعظم لسلطان الاعیاد " الى آخر قوله .

دیگر اول و دوّم محرّم میلاد اعلى و ابهى در لوحى است :
 " بسم المولود الذى جعله مبشراً " وقوله :
 " بسمه المفرد على الافان ان یا اسمى ان استمع ندائى من حول
 عرشى لیبتغك الى بحر ماله من ساحل وما بلغ قعره سابح ان
 ربك لهو العليم الحكيم قد اردنا ان نعمّ عليك بذكر مارأیناه
 دخلت ورقة نورا قد تصادف هذا الذکر يوماً فيه ولسد
 مبشرى وعزّزناه بیوم آخر الذى فيه ظهر الغیب السكون "
 وقوله :
 " فیاحبذا هذا الفجر الذى فيه استوى جمال القدم على عرش
 اسمه الاعظم وفيه ولد من لم یلد ولم یولد " وقوله :
 " الا قدس الا منع الاعظم قد جاء عید المولود واستقرّ على العرش
 جمال الله المقتدر العزيز الودود " وقوله :
 " بسم الله البهى الاعلى الابهى هذا كتاب نطق بالحق و یذكر
 فيه ما یسر به افئدة العارفين قل انا قدرنا فى هذه
 اللیلة بهجة لا صفیائنا ثم سروراً لعبادنا العقریین عیدوا
 فى هذه اللیلة و صباحها ثم هللوا و مجدوا ربکم الرحمن الرحیم
 قل تالله فى هذه اللیلة فیها استوى هیكل الله على عرش قدس
 عظیم انتم یاملاً الارض لا تحرموا عن جماله ان اغتموا
 الفضل من عنده ولا تكونن من الخاسرین ان یاملاً البیان

فاقتبسوا من هذه النار التي اشتعلت في هذا العراء وظهرت

على هيكل التبريع في هيئة التثليث " الخ

و در حق آند و در کتاب اقدس قوله :

" والآخريين في يومين " الخ و در حق عيد نوروز :

" طوبى لمن فاز باليوم الاول من شهر البهاء " الخ و در خطابی

و بیانی مکالمه بعد از بیان عيد فصح يهود و مسیحی است :

" والمقصود من الاعياد هو التذكير ولكن الشئ المهم هو التخلق

بالاخلاق الحسنه " .

عربی بمعنی چشم در لوح به اشرف

(عَيْن)

زنجانی است :

" فطوبى لعينك بما رأت جمال الله ربك

ورب الخلائق اجمعين " و در لوح رئیس است :

" به قرّت عيون المقربين " و نیز بمعنی چشمه و از آن جمله در قرآن

در قصه ذوالقرنین است :

" فوجدها تغرب في عين حمئة " که بظاهر دلالت بر تسطیح

و سکون ارض و حرکت شمس در ارض و غروبش در عین حمئة دارد

و شرحی مشهور بر آن صادر از غصن اعظم عبدالبهاء حسب خواهش

قاضی عکا است .

عين البقر چشمه چاهی واقع در قرب عکا که حدیث منسوب

نبوی " طوبى لمن شرب من عين البقر " در حق آن میباشد و

نیز بمعنی نفس و خود و ذات شئی . و اصطلاح اعیان ثابتۀ

عرفا برای حقایق و ماهیات اشیا در عالم علم ازلی الهی از همین

است . در لوح به شیخ سلمان است قوله :

" و همچنین بکون اعیان ثابتۀ در ذات قائل شدند " و در لوحی

است :

" انشاء الله باید از نار محبت رحمانی که عین نور است " الخ

(حرف - غ)

در لوح بناصرالدین شاه :

" قد جعل الله البلاء غادية لهـذـه (غَادِيَةٌ)

الدسكرة الخضراء " باران صبحگاهی

در لوح حج است :

" هذه بيتك التي عروها بعدك عبادك (غَار - يَغِيرُ)

و غاروا مافيه " شاید اصل جمله اغاروا

بود و یا مراد از غاروا مافيه " طلبوا مافيه " و مراد از عروا

خارج و ظواهر و مراد از غارت داخل و باطن و کتب و آثار باشد

و علت تأنیث التي و ضمیر راجع باعتبار آنکه مراد از بیت دار و یا

سکنه آن میباشد . و در لوح بناصرالدینشاه است قوله :
" الی متی یغیرون وینجدون یهبطون ویصعدون " الخ
یغیرون فعل مضارع از اغارة ینجدون از انجاد بمعنی مقابل
آن و جمله دوم عطف تفسیری جمله اولی میباشد .

در خطاب معروف به عمه است قوله :
(غَاشِیة) " وَشَقَّ غَاشِیةَ اللَّیْلِ الِالِیْلِ " پرده جلوه
آویزان .

آب فرورفت ته کشید . در قرآن است :
(غَاضٌّ - غِیضٌ) " وَغِیضَ الْمَآءِ وَقَضَى الْأَمْرَ " و در کتاب
اقدس است :

" اذا غیض بحر الوصال وقضى كتاب المبدء فی المال " که مراد از
این کلام بلیغ مرموز غروب هیکل ابهی از اینجهان میباشد و در لوح
حکما است :
" و غاضت الرّاحة والوفاء " .

در لوحی است قوله :
(غَاطِطٌ) " مشاهده در رسول الله نما مع قدرت
ظاهره در غزوه خندق بعضی از اصحاب
آنحضرت که بر حسب ظاهر کمال خدمت و جانفشانی اظهار مینمودند
فی الخلاء اسروا بهذا القول ان محمداً یعدنا ان ناکل خزینة

کسری و قیصر ولن یأمن احدٌ منا ان یدهب الی الفیاط " .
عربی رشك ، مغبوط رشك بوده . در رساله
مدنییه حضرت عبدالبهاء است :

(غِیْبَةُ) " آیا غیرت و حمیت انسان قائل بهر آن
میشود که چنین خطه مبارکه که منشأ تمدن عالم و مبدأ عزت
و سعادت بنی آدم بوده و مغبوط آفاق و محسود کلّ طل شرق
و غرب امکان ، حال محلّ تأسف کلّ قبائل و شعوب گردد " .

عربی لاغر . در خطایی است :
(غَثٌّ) " ولا یکار یتّم امر فی الوجود من فشه
و شمینه و رکیکه و خطیره الا بالامتحان " .

عربی روز فردا در لوح حکما است :
(غَدَّ) " واجعلوا اشراقکم افضل من عشیکم و
غداکم احسن من امسکم " .

عربی بسیار . در خطایی در صورت زهار
(غَدِیقٌ) برای آفاسید احمد افغان :
" ومیض بالدمیم المدرار والدموع الغدِیق

المنهمر " .
(غِذَاءٌ) عربی خوردنی و آشامیدنی که قوت و مایه
قوام و نمو بدن است . اغذیه جمع در لوح طب است :

لا تباشِر الغِذاءَ الا بعد الهضم..... عالج العلةَ ولا بالاغذية

(غُرَابُ الْبَيْنِ) عربی بمعنی کلاغ فراق که صدای کلاغ را فال بد برای موت و فراق میگفتند .

در لوح رئیس است :

فی یوم فیهِ اشتعلت نار الظلم وَنَعَبَ غراب البین " .

عربی دم شمشیر و تیر و نیزه . در خطایی

(غِرَار) در صورت زیارت آقا زمان شهید ابرقو

است :

وقطعوا اذُنک بغِرارٍ بَتَّار " .

عربی دل باختگی . در خطایی است :

(غَرَام) " وملا منک عشقاً و غَرَاماً " .

عربی سفیدی و درخشندگی و زیبایی

(غُرَّة) پیشانی . غَرَاءٌ مؤنثٌ أَغْرَّ بمعنی سفید

و درخشنده و زیبا و شریف .

در کتاب اقدس است :

" والغُرَّةُ الغُرَّاءُ لجبین الانشاء " و وصف غُرَّةُ بفرَّاء محض تأکید

در سفیدی و زیبایی است . و نیز در خطاب معروف به عمه است

" وتلا لا الضریدة البفرَّاء "

(غَرَّعَر) در خطاب صورت زیارت ملا علی بابای

تاکری :

" غَرَّعَرْتُ مِنْهُ النَّفْسَ " نفس از آن به خرخر

افتاد .

(غَرَقَاب) فارسی متعارف بمعنی آب غرق کننده

در لوح اتحاد است :

" نفسی را از غرقاب فنا بشریعه بقا

هدایت نمائید " .

(عُرْفَة) عربی حجره اطاق و بالا خانه . عُرْف جمع

در کتاب اقدس است :

" فی الغرف المبنیة فی مشارق الازکار "

و در لوح به صدر دولت عثمانی قوله :

" و در یکی از غرفات مخروبه این سجن اعظم ساکن در یکی

از غرف عمارت نشسته " .

(غُرُور) عربی خود پسندی و فریفتگی و خود آرائی

در کلمات مکتونه در نصیحت و موعظت مغرورین

بشئون ظاهرة است قوله :

" ای ابناء غرور بسلطنت فانیه ایامی از جبروت باقی من گذشته

و خود را با سباب زرد و سرخ مآرائید و بدین سبب افتخار مینمائید

قسم بجمال که جمیع را درخیمه بکرنک تراب در آورم و همه ایمن
رنگهای مختلفه را از میان بردارم مگر کسانیکه بزرنگ من در آیند
و آن تقدیس از همه رنگها است " در لوح رئیس است :
" وَغَرَّتْكَ الدُّنْيَا بَحَيْثُ اعْرَضْتَ عَنِ الْوَجْهِ الَّذِي بِنُورِهِ اسْتَضَاءَ الْعَالَمُ
الْأَعْلَى " دنیا ترا فریفت و مفرور ساخت .

عربی سریش و چسب . در مقاله سبّاح
(غَرَوِي)
است :

" باینطائفه غرویات (بسته و چسبانده ها)
و اسنادات عجیبه داد "

در لوحی است قوله الاعز :

(غَشِي)
" انه ظهر على شأن لا ينكره الا من غشته

احجاب الا وهام و كان من المدحضين "

غشته فقل ماضی از تغشیه بمعنی پرده بر روی شیئی انداختن
میباشد .

عربی شاخه از تنه درخت اغصان جمع

(غصن)
و در آثار مقدسه بر رجال نورسته برومند

اطلاق گردید . در فصل چهارم کتاب

اشعیا است :

" و در آنروز شاخه خداوند زیبا و نیکو جلالت و میوه زمین از برای

فراغت یافتگان اسرائیل ممتاز و مستحسن خواهد شد "

و در مجمع البحرین است :

" من الباقر الشجرة الطيبة رسول الله و فرعها طی و عنصر الشجرة

فاطمة و ثمرتها اولادها و اغصانها و اوراقها شیعتها " و در

ضمن شرح نام جواد از مقام نقطه ثبت است :

" اللهم العن شجرة الكفر و اصلها و فرعها و اغصانها و اوراقها "

و در اصطلاح آثار بدیع پسران جمال ابهی بآن طلق بودند :

مولی الوری عباس غصن اعظم میرزا محمد علی غصن اکبر میرزا

مهدی غصن اطهر میرزا بدیع غصن ابدع میرزا ضیا غصن انور

و در کتاب اقدس بکلمه جمع ذکر شدند قوله :

" و من بعده يرجع الحكم الى الاغصان " و در لوحی است قوله :

" انشاء الله بنار سدره مشتعل باشند و بنورش منیر و باغصان شر

متمسک بشأنی که عالم معدوم و مفقود شمرند " الخ .

و در کتاب اقدس است :

" ارجعوا ما لا عرفتموه من الكتاب الى الفرع المشعب من هذا

الاصل القديم "

و در کتاب عهدی بتصریح فرمودند که مراد از آیه کتاب اقدس

" اذا غيظ بحر الوصال و قضی کتاب المبدع فی المال توجهوا

الى من اراده الله الذي انشعب من هذا الاصل القديم "

من اعظم بوده که مقام اول و اسبق و ارشد را داشت . و در
 حی راجع به غصن اعظم چنین است قوله :
 انشاء الله در جمیع احیان از انوار وجه رحمن بگسل
 ماس از ربّ الناس امراض نمود و از مطلع کمال و جمال دوری
 سته بمیمون پیوست و از لقای او ممنون و سرور و اگر جمیع اهل
 لم را بنفسی از اهل بصر دهند که شبی با مثل او در فراش بسربرد
 بتّه اقبال نکند معذک بزخارف دنیا و اسباب آن از غصن
 ہی محروم ماند و باقیح صور عالم ما نوس شد بلی بلبل بگسل
 انس و خراطین بر گل و طین ساکن و جالس جمل بمقر اطهر
 طراقبال نکند و بمنظر اکبر توجه ننماید بمثل خودی انس گیرد
 ن است شأن دنیا و اولیای او و لکن آن ربّک لبالعراض البتّه
 زای هر نفسی را داده و میدهد " الخ .
 ف حال شهر بانو بنت میرزا محمد حسن برادر مهتر است که
 مزد غصن اعظم بود و بگل الماس از جواهر و بمال و غیرهما فریفته
 دید و راضی باز و اج با سپر کریمه المنظر میرزا آقاخان صدر اعظم
 ری گشت . و در نام اخت زکری است .
 بز لوحی خطاب به غصن اعظم است قوله الاعزّ :
 هو الناطق علی ما يشاء يا غصني الاعظم قد حضر لذي المظلوم
 اهلك و سمعنا ما ناجيت به الله رب العالمين انا جعلناك حرزاً

للعالمين و حصناً لمن آمن بالله الفرد الخبير نسال الله بان
 يحفظهم بك ويغنيهم بك و يرزقهم بك و يلمهمك ما يكون مطلع
 الغناء لا هل الا نشاء و بحر الكرم لمن في العالم و مشرق الفضل
 على الامم انه لهوالمقتدر العليم الحكيم و نسأله بان يسقي بك
 الارض و ما عليها لتثبت منها كلاً الحكمة و البيان و سنبلات العلم
 و العرفان انه ولي من والاه و معين من ناجاه لا اله الا هو العزيز
 الحميد " وقوله :
 " هو الشافي العزيز الحكيم يا غصني الاعظم لعمر الله نوازلك
 كدرتني ولكن يشفيك و يحفظك و هو خير كريم و احسن معين
 البهاء عليك و على من يخدمك و الويل و العذاب لمن يخالفك
 و يؤذيك طوبى لمن والاك و السقر لمن عاداك " وقوله :
 " حمداً لمن تشرف ارض البهاء بقدم من طاف حوله الاسماء
 بذلك بشرت الذرات كلّ الممكنات بما طلع و لاح و ظهر و اشرق
 و خرج من باب السّجن و افقه شمس جمال غصن الله الاعظم
 العظيم و سر الله الا قوم القويم متوجّها الى مقام اخرى بذلتك
 تكدرت ارض السّجن و فرحت اخرى تعالی تعالی ربنا فاطر
 السّماء و خالق الاشياء الذی بسلطانه فتح باب السّجن ليظهر
 ما انزله الرحمن من قبل انه لهوالمقتدر على ما يشاء و في قبضته
 ملكوت الانشاء و هوالمقتدر العليم الحكيم طوبى ثم طوبى لارض فاز

بقدمه ولعین قوت بهماله و لسمع تشرف باصفا نداءه
 ولقلب ذاق حلاوة حبه و لصدر رجب بذکره و لقم تحرک علی
 ثنائیه و للوح حمل آثاره نسأل الله تبارک و تعالی ان یشرّفنا
 ببلقائه قریباً انه لهو السامع المقتدر المجیب * که در ایام بیماری
 سرما خوردگی و سفر به بیروت غصن اعظم صادر گردید . و قوله :
 " الاعظم الابهی یا الهی هذا غصن انشعب من روحه
 فردانیتک و سدره وحدانیتک تراه یا الهی ناظراً الیک و متمسکاً
 بحبل الطافک فاحفظه فی جوار رحمتک انت تعلم یا الهی انی
 ما اريد الا بما اردته ما اخترته الا بما اصطفيته فانصره بجنود
 ارضک و سمائک و انصر یا الهی من نصره ثم اختر من اختاره و اريد
 من اقبل الیه ثم اخذل من انکره ولم یرده ايرت تری حین
 الوحی یتحرک قلمی و یرتعش ارکانی اسألك بولهی فی حبک
 و شوقی لا ظهار امرك بان تقدر له و لمحبه بهما قدرته لسفرائک و
 اماناً و حیک انک انت الله المقتدر القدير " انتهى .
 و در اثری از خادم خطاب بناظر چنین مسطور است :
 " در فقره لوح حضرت غصن الله الاعظم روحی لتراب قدومه
 الاعز فدا مرقوم داشتید که محبوب است فارسی شود بعد از آن
 لوح مخصوص رساله ای مرقوم فرمودند بلسان پارسی از برای
 اهل ایران که هنوز بکوشه عرفان فائز نشده اند بسیار نافع است

و مقصودشان از آن رساله آنکه نام را از متابعت جهلا منوع
 نمایند و چشم و گوش خود در امور ملاحظه کنند و فی الحقیقه
 اگر درست ملاحظه شود از برای بشر آن رساله مبارکه نافع بود
 و هست مع آنکه ظاهراً از امور مشرقه بدیمه لا معه در آن ذکر
 نشده و لکن هر ذی شقی از باطن آن عرف ایام الهی را استنشاد
 نماید و هر ذی بصری انوار شمس معنوی را ملاحظه کند و آن رساله
 نزد مهاجرین موجود است انشاء الله بنظر آنجناب میرسد منظور
 آن بود که یک نسخه آن اول خدمت آنجناب ارسال شود و لکن
 از کثرت اشتغال و عدم حضور کتاب تعویق افتاد * انتهى .
 و در ذیل نام نبیل شمه ای در ذکر غصن اعظم میباشد و در ذیل
 نام محمد نبیه ای در ذکر غصن اکبر است و ضمن نام عکما تفصیلاً
 میباشد و نیز در لوحی است :
 " الاعظم الا قدس هذا يوم فيه طار طائرٌ من اطيوار العرش ...
 یا ایها المذکور لدی العرش قد قصصنا لك ما ورد الیوم علی
 غصن الله الخ ۲۴ شهر ۱۲۸۸ * در شرح فاجعه سق
 غصن اطهر است و همچنین قوله :
 " انا فدینا احد الاغصان لا ارتفاع امر ربکم الرحمن و حین الی
 یخسلونه کان لسانی ناطقاً بین الارض و السماء بذکر ربکم العا
 الی و قلمی جاریاً علی ما فاحت به نسمة الرحمن بین ملاه الا

قوله :

بسم الله الباقي سبحانه اللهم يا الهى ترانى بين ايمادى
لا عداة و الا بن محمراً بدمه امام وجهك يا من بيده ملكوت السماء
يرب فديت ما اعطيتنى لحياة العباد واتحاد من فى البلاد الخ
در لوحى است قوله :

ان الاغصان المنشعبة من السدرة انهم ادلاء بين بريتسى
نفحاتى بين السموات والارضين هل ترون شريكاً اوشبيهاً لله
بكم لا ورب العالمين لا تكلموا الا بما اذن الله لكم اتقوا الرحمن
يكونوا من المتبصرين الخ .

اجع بفتنه غصنيين قزوینى است که بغصن اکبر معتقد شده بودند
وتمام تفصيل اين امور در بخشهاى ظهور الحق ثبت ميباشد .

و لوح معروف غصن خطاب به ميرزا علي رضا اهل مشهد خراسان
است و در اين لوح شمر ظهور را بنام غصن خواندند .

و در لوح اتى امر الله على ظلل من البيان والمشركون يومئذ
فى عذاب عظيم قد نزلت جنود الوحي وقد انشعب من سدرة
المنتهى هذا الهيكل المقدس الابهى غصن القدس فهينئذ لمن
استظل فى ظله يا قوم اتخذون الجبهت لانفسكم معيناً
من دون الله وتتبعون الطاغوت رباً من دون ربكم المقتدر القدير
الخ مفهوم است که غصن مذکور نفس ابهى وجبت و طاغوت ميرزا

يحيى وسيد محمد اصفهاني است که در ذيل شرح آن دو نام ذکر
ميباشند و ذکرى از غصن ذيل نام جمال و تفصیلی ذيل نامهاى
سدرة شجرة ورق و غيرها است . و در وصايات مرکز مهد و
بيمان مقام شامخ شوقى ربانى بنام غصن ممتاز ذکر شدند و قوله :
" والتحية والثناء والصلوة والبهاء على اول غصن مبارك الخ .

در لوح به شيخ نجفى اصفهاني قوله ج ع :
" هل السلطان اطلع وغفر الطرف عن
فعلك " آيا پادشاه آگاه شد و چشم از کار

تو پوشيد و صرف نظر کرد .

عربى خشم و در متعارف فارسى مير غضب
بمعنى امير غضب دژخيم و مجرى امر
خونريزى و كيفر حكومتى را ميگفتند . در لوح

به صدر دولت عثمانى است قوله ج ع :

" وهمجنين جمعى از فرآشان و ميرغضبان با چوب وفلك الخ

در لوح سورة الله است قوله ج ع :
" وكذلك كنت معداً باً بين هؤلاء وعن
ورائهم غصف الغل عن ورائى " جمع

اغصاف تيرهاى بزرگ سخت پر يعنى تيرهاى سخت و درشت كهن
از پشت سرم بود .

عربی پرده . در مناجاتی در خطابی است
" اللهم يا واهب العطاء ويا كاشف الغطاء"
ای براندازنده ستر و پرده و آشکار سازنده
در مقاله سیاح است :

(غِطاء)

" جمهور غفیر علما بتکفیر برداختند " بمعنی
کثیر بسیار زیاد

(غَفِير)

عربی کینه و خیانت و ناموافقتی . در کلمات
مکنونه است :

(غِل)

" دل را از غل پاک کن و بی حسد بیساط

قدم احد بخرام "

فارسی بمعنی کلاله یعنی زلف . در سورة
القلم خطاب بحوریة البهاء :

(غُلَّالَه)

" ایاک ان تستری ترائب المقصور عن ملا

الظهور و غلالة القدس عن لحظات الانس " الخ که شاید بضم
و بمعنی مذکور باشد و بکسر عین غلالة عربی بمعنی شعار و پیراهن
زیرین هم توان خواند .

عربی بمعنی پست تازہ خط گرد لب رسته
که بجوان و در سن کهنولت هم اطلاق میشود
و نیز بمعنی بنده و چاکر و خادم و اجیر

(غُلَّام)

غلمان جمع و در قرآن خطاب با براهیم است :

" لا توجل انا نبشرك بغلام سليم " که مراد فرزند او است و نیز

قوله :

" وجاءت سبارة فارسلوا واردهم فادلى دلوه قال يا بشرى هذا

غلام " که مراد یوسف بن یعقوب است و قوله :

" انسى يكون لى غلام وقد بلغنى الكبر وامراتى عاقرة " که مراد

یحیی بن زکریا است . و بر بهشتیان اطلاق مکرر شد قوله :

" ويطوف عليهم غلمان كأنهم لؤلؤ مكنون " و از همینجا بنوع تشبیه

و استعارة براولیا و مظاهر الهی و مطالب و معانی ذهنیه شار

اصطلاح گردید . در لوحی است :

" فسوف يبعث الله عبداً فى الارض يستقيم بايادى الغلمان باء

ربك الرحمن كواثر الحيوان " و در لوح قناع است قوله :

" وستر فيها غلام المعانى والتبيان " و در کلمات مکنونه قوله :

" اگر ساغر معانی از بد غلام الهی بیاشامی " و در لوح نصیر قوله

" ای نصیر ای عبد من تالله الحق غلام روحی بار حقیق ابهی

فوق کل رووس " الخ و در لوح بصدر دولت عثمانی است قوله :

" قلم اعلى میفرماید ای نفسی که خود را اعلى الناس دیده و غ

الهی را که چشم ملاء اعلى با و روشن و منیر است ادنی العب

شمرده ای غلام توقعی از تو و امثال توند داشته و نخواهد داشت

نأً علی هذا جمال ابهی خود را بنام غلام الهی و غلام روحانی
 طلق غلام بتشبیہ واستعاره مذکورہ خواندند و سوق اطلاق
 نام در مواقع مخصوص و خصوصاً در الواح سنین اولیہ دورہ ابهی
 نان است کہ تخضعاً یا حکماً ایما بمعنی دیگر غلام هم دارد
 درین طریق در آثار و الواحشان بسیار میباشد . در لوحی بسید
 ہدی دہجی است کہ شرح سفر باسلامبول و ادرنہ را دادند
 لہ :

شهد الله انه لا اله الا هو وان هذا الغلام عبده وبهاؤه " و در
 بح بہ شیخ سلمان قوله :

ملاحظہ کن کہ این غلام مع آنکہ از جمیع جہات بر حسب ظاہر
 مور بر او سخت شد " الخ و در لوح بن ناصر الدین شاہ است قوله :
 انظر بطرف العدل الى الغلام " الخ وعدہ ای از بہائیان کہ
 نام غلام علی و غلام حسین و غیرہما مستی بودند و یاد در خانوادہ های
 بن امر متولد شدند و ابوینشان محض اظهار ایمان و عبودیت خود
 بہت بصاحبان این امر اولاد را بنام غلام علی و غلام حسین و بعضی
 نام اللہ نام کردند کہ از آنجملہ :

نام علی بن حاجی محمد اسمعیل ذبیح کاشانی مذکور بہ عنایات
 آثار بسیار و حاجی غلام علی کاشی مذکور بفضل والطاف
 الواح و آثار کثیرہ و درویش غلام حسین ہمدانی معروف بحاجی

قلندرنہ غالباً در الواح بخطاب " یا غلام " مخاطب گردیدند
 قوله :

" یا غلام یذکرک العلام فی هذا الحین الذی احاطتہ الاحزان
 من الذین انکروا الحجۃ والبرہان " الخ

و میرزا غلام علی دواجی کہ مرکز عهد و بیمان و برادر جای ابوالزوجه^ش
 حاجی میرزا عبد اللہ صحیح فروش مقام واسطہ و بیک مراسلات
 قرار داد در آثار کثیر الذکر است . و ذکری از غلام رضا ضمن شرح
 نام امین میباشد . و ذکر میرزا غلام احمد مؤسس فرقه و طریقت
 احمدیہ در نام قادیان میباشد .

و استاد غلام رضا شیشہ گر عارف معروف متنفذ مذکور در بعضی مواقع
 تاریخ امر کہ ساکن طهران بود و نظر حمایت باینطائفہ داشت
 اصلاً ما زندرانی و متولد در شیراز بود و فاتح در طهران بسال
 ۱۳۰۱ و مدفنش در مشهد میباشد .

و در کتاب اقدس است قوله :

" انا نستحبی ان نذکر حکم الغلمان " برای اقصی درجہ استقباح
 و تنفییر از آن صدور یافت . و قوله :

" قد حرم علیکم بیع الغلمان " در تحریم بیع و شراء عبید و اماء
 میباشد .

(غَلْبَاءُ)

در خطاب و مناجات طلب مغفرتی برای

یکی از بهائیان است :

" وَعَفَّرَ جَبِينَهُ بِتَرَابٍ بِقَعْتِكَ النَّوْرَاءُ وَحَدَّ يَمِّكَ

الغلباء " یعنی وباغ پراشجارت .

(عُلُوءًا)

عربی در لوحی صادر از سجن عکاء است

قوله ج ع :

" بَحِيثٌ يَدَّلُ مَرَحَ الْغُلُوءِ بِتَرَحِّ الْعُرُوءِ "

بحدی که شادی عطرالائی برنج تب لرز مبدل گشت .

(غَلِيظٌ)

عربی درشت و زبروسخت بمقابل دقیق

رقيق لیّن . در لوح نصیر است قوله ج ع :

" جَمِيعٌ خُودِرًا بِحِجَابِ غَلِيظَةٍ اَوْهَامٍ اَز

عرفان ملیک علام منع نموده اند " و در لوح طّب است :

" بَادِرًا وَّلَا بِالرَّقِيقِ قَبْلَ الْغَلِيظِ " و در لوحی است :

" وَلَكِنَّ النَّاسَ فِي حِجَابِ غَلِيظٍ " .

در مناجاتی در خطابی است :

(غِمَارٌ - غَمَرَاتٌ)

" الْهَيْسِ الْهَيْسِ تَرَانِي خَائِضًا فَنَسِي

غمار البلاء " الخ غمار جمع غمر جاهای

هر آب دریا و در لوح بسلامان :

" وَسَبَّحَ فِي هَذَا الْبَحْرِ وَغَمَرَاتِهِ " الخ غمرات جمع غمرة شدائد

و بریها و از دحامها و کثرت ها .

(رِغْمَدٌ)

عربی غلاف شمشیر . در لوح مصیبت حروء

عالیات است قوله ج ع :

" وَخَرَجَ سَيْفُ الْبَلَاءِ مِنْ غَمْدِ الْبِدَاءِ "

در کتاب اقدس است :

(رِغْنٌ)

" اَسْمَعُوا مَا تَغْنُّ بِهَ الْوَرَقَاءُ " الخ ظا

آنکه تَغْنُّ مضارع غائبه از غن بمعنی

در بینی حرف زدن و مستعمل بجای تَغْنُّ باشد که در آثار بس

بهمین طریق استعمال گردید از آن جمله در تفسیر و الشمس اس

" قُلْ يَا قَوْمِ قَدْ غَنَّتِ الْوَرَقَاءُ عَلَى الْاَفْنَانِ " و در لوحی دیگر :

" لَو تَسْمَعُ نَغْمَاتِ الْوَرَقَاءِ الَّتِي تَغْنُّ عَلَى اَفْنَانِ سِدْرَةِ الْبَيْانِ "

وقوله :

" غَنَّ عَلَى لَفَاتِ الْوَرَقَاءِ " و در سورة الصّبر : " وَغَنَّ

و در سورة القلم : " وَغَنَّتِ الْوَرَقَاءُ " مسطور در ذیل توضیح نام

و امثال ذلك و اما " تَغْنُّوا " در سورة القلم امر از تَغْنُّ مشت

غنا میباشد که در دعاء بدعوه محیی الا نام فی الا یام است قول

" نَغْمَاتِ الَّتِي تَتَغْنُّ بِهَا وَرَقَاءُ امْرِك " و ممکن نیز هست که

در آیه مذکور کتاب اقدس بضم تا و کسر غین مضارع غائبه از

باشد .

غَنَاءٌ در خطابی است قوله :

وان السجین فردوسی الاطی وحدیقتی الغنَاءُ مؤنث افکن
معنی معمور و پر درخت و گیاه .

(غَنَاءٌ) غنَاءٌ به فتح غین توانگری و بی نیازی . در

کلمات مکنونه است :

" ای پسر کنیز من در فقر اضطراب نشاید

- رغنا اطمینان نباید هر فقری را غنا در بی و هر غنار افناد رعب

کن فقر از ماسوی الله نعمتی است بزرگ حقیر شمارید زیرا که در

ایت آن غنای بالله رخ بگشاید و در این مقام انتم الفقراء مستور

ایه مبارکه والله هو الغنی چون صبح صادق از افق قلب عاشق

اهر و باهر و هویدا و آشکار شود و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرّ یابد "

سَاءٌ بکسر غین آواز خوانی و توقیع رساله غناء در اصفهان صدور

فت قوله :

وبعد ذکر مینماید عبد مفتقر الی الله و معتصم بحبل آل الله علیهم

سلام که در سبیل سفر بسوی ملک فضل و عدل ادا م الله طلبه

ن کل من سکن فی ظلال مکفهرات رحمته (سفر از شیراز بسوی

هران و محمد شاه) که در ارض اصفهان توقّف نموده جناب

متطاب زاکر ذکر نقطه وجود و مذکر ظهورات آیت محمود سلطان

مذکرین (سلطان الذاکرین روضه خوان) سؤال از حکم

غنای اصل حرمت صوت آنچه از احادیث ظاهر میشود

بعلت شوونات آن است که اهل فجور و فحش استعمال میکنند و الا

هرگاه طلت معاصی نگردد و از جهت شجره انبیت خارج نگردد

معنی در شریعت وارد نشده " الخ .

و در کتاب اقدس استحسان و تشویق و امر بقرائت آیات باحسن

الالحن است و در آنجمله قوله الاعزّ :

" انا حللنا لكم اصغاء الاصوات والنغمات ایاکم ان یخرجکم عن

حدّ الادب افرحوا بفرح اسمی الاظم " و در ذیل شرح نام سباب

ذکری از رساله غناء است .

عربی کفایت و بی نیازی و توانگری . در لوح

(غُنْیَةٌ)

طبّ است :

" لسان القدم ینطق بما یكون غنیه الالباء "

عند غنیه الاطبباء " .

در لوح دنیا قوله :

(غَوَامِیض)

" شاید اهل اعراض باقبال فائز گردند و

بغوامض مسائل الهیه بی برند و آگاه شوند "

الخ غوامض جمع غامضة بمعنی مبهم و خفی و مغلق ها .

غوث عربی کمک و یاری و شیخ عبد القادر

(غَوْثٌ - مُسْتَعَاثٌ)

گیلانی شهیر که ضمن شرح نام قادر ذکر

است نزد قادیّه بلقب غوث مشهور میباشد و مراد از غوث در
دیباچه رساله هفت وادی خطاب بشیخ عبدالرحمن کرکوکسی
همان او است و جواهر الاسرار نام کتاب او بود .

و مستغاث بمعنی فریاد رس کمک خواسته از اسما الله است
و در الواح و آثار این امر مکرر ذکر یافت از آنجمله در لوحی ثبت
ضمن نام جمال است قوله :

" بعدد مستغاث از آلاء الخ و در لوح حج بیت شمر از است
قوله :

" اذاً اسألك يا الهى باسمك الاعظم المكنون وكلمتك الاتم المخزون
الذى وعدت العباد بظهوره فى المستغاث بان تدخلنى على
شاطئ بحر غفرانك الخ و در آثار ابهی در ایام بغداد و ادرنه
چنانکه در کتاب ایقان مفصل و متکرر میباشد و حتی در مناجاتها
خبر و انتظار و وعده و دعای من یبعثه الله فى يوم القيامة و زمن
مستغاث تکرار شد چه که در کتاب بیان ظهور من ینظره الله را
امید فرمودند که در تر از زمن مستغاث بحساب عدد اجدی حروف
نشود و از کتاب قیوم الاسماء در مقام مناجاتی نقل است قوله :

" خداوند عمر قرآن ۱۲۶۰ قرار دادی و عمر بیان راهفت یانه
سال قرار دادی و اگر بخواهی عمر میدهی بعدد مستغاث
ولی همه امثال این بیانات قبل از تأسیس و استقرار دعوت علنی

همومیشان بود . و در لوحی است :

" امروز غیث رحمت از سما جود مستغاث نازل و ما ظل هر نفس
بان اقبال نمود از مقربین محسوب و الا از معرضین در کتاب الهی
مسطور .

درویش بابی شاعر غوغا تخلص مقیم
کرمانشاه بود و از مقام ابهی خطاب به
است قوله :

(غوغا)

" هو الله نامه دوستی بر مخزن نیستی وارد شد الخ و از مدعی
بابیه بعد از هیکل نقطه البیان میباشد و بالاخره کور و مغرورش
و از میان رفت چنانکه در رساله رتبه عمه مسطور میباشد .

غیب عربی نهان غیوب جمع در لوحی
(غیب - غیبه)
" سبحان الذى اظهر امره وانطق الاش
على انه لا اله الا هو الحق طلام الغيوب

در اصطلاح الواح و آثار غیب مکنون مراد نهان ذات پروردگار
است که در لوحی ذیل نام حور ثبت میباشد قوله :

" الذى ظهر الغيب المكنون والرمز المصون "

غیبت بمعنی بدگوئی در پشت سر در کتاب اقدس است :
" حرّم علیکم القتل والزنا ثم الغیبة والا فتراء " و در کلمات مکنون
است :

ی مهاجران لسان مخصوص ذکر من است بغیبت میالا نید و اگر
ناری غلبه نماید بذر کعبه خود مشغول شوید نه بغیبت
ق من زیرا که هر کدام از شما بنفس خود ابصر و اعرفید از نفوس
من " وغیبت در عرف اثنی عشریه و اخبارشان عبارت از غیاب
محمد بن الحسن العسکری شد و در ضمن نام سبحة لوحی
بیان آن اوضاع ثبت میباشد .

عربی باران . در لوحی است :

(غَيْثٌ) " امروز غیث رحمت از سماء جود مستغاث

نازل " و در خطاب به عمه است :

هطل الغیوث علی التلؤلؤل .

(غَيْهَبٌ) عربی ظلمت و تاریکی غیاهب جمع . در

لوح حکماست :

" لتعرف ما اردناه فی غیاهب الآیات " و

نطاب به عمه است :

لقی فی غیاهب الجحیم " و در توفیح تفسیر ها " است :

ما ذکرتم من قبل من غیاهب الاشارات " .

(حرف - ف)

در آثار بدیعیه در کتاب بیان و غیره فاء

اطلاق بر فرقان گردید و نقطه فاء بمعنی

نقطه فرقان و رسول عربی میباشد . و نیز

(فاء)

در کتیری از آثار سرزمین فارس بنام فاء و ارض الفاء ذکر یافت

چنانچه در ذیل نام یحیی نبذه ای ثبت میباشد بدرجه ای که

نام و شهرت آن قسمت گشت و قره العین در آثارش خویش را بنام

فاء و نقطه فاء همی یاد کرد که رمز از فاطمه اسم او و نیز مقام او یعنی

رجعت فاطمه بنت الرسول بود که در ظهور الحق بتفصیل ذکر است

و در آثار بابیه نیز فارس برمز فاء و اشخاص و اماکن بسیاری که آغاز

اسامیشان حرف فاء است برمز فاء مذکور گردیدند .

در یکی از مناجاتهای ابیهی :

(فَا ح) " احببواک الذین قصدوا لقاءک و فازوا بانور

وجهک و دخلوا المدینة الّتی فیها فاحت

نفحات وحیک (دمیدنهای وحیت بوی عطر داد) وسطعت

فوحات الهامک (و عطرهای الهامت وزید) .

نام کوه مقدّس مذکور در تورات که در
 اسرار الآثار العمومیّه مشروح است و در آثار
 این امر بنوع استعاره و رمز عرفانی عبارات :
 فاران ظهور با فاران قرب و امثالها کثرت استعمال یافت
 از آنجمله در کلمات مکتونه است :
 " ایدوستان من یاد آورید آن عهدی را که در جهل فاران که در
 بقعه مبارکه زمان واقع شده با من نمودید " و در ایقان است :
 " و آنحضرت بمصای امر و بیضای معرفت از فاران محبت الهیّه
 با شعبان قدرت و شوکت صمدانیه از سینای نور بعرضه ظهور ظاهر
 شد " و در ضمن نام زمان نقل از آثار نقطه البیان ذکری از فاران
 موجود است و نیز در ذیل تین ذکری است . و جمال ابهی قصبه
 تون واقع در بعد ۲۸۰ کیلومتری جنوب غربی مشهد را که در ایام
 قدیم معمور و بزرگ و موطن علماء و شعراء بود و در آند روز موطن حاجی
 ابراهیم بیگ و برادر و خانواده شان و اجتماع جمعیتی از اهل ایمان
 قرار داشت بنام فاران نامیدند و در این دور رضاشاه پهلوی
 فردوس خواندند و در الواح بسیاری بآن نام مستی و مؤمنین آنجا
 مذکورند قوله :
 " یا حزب الله فی فاران انا ذکرناکم من قبل بما لا تعادله الاشارة
 کتبا یشهد بذلك مولی الوری فی هذا المقام الرفیع یا محمد

النداء المرتفع من هذا المقام (خطاب بپیغمبر محمد بیگ است) ...
 یا درویش خدا قدر ما ملنا الیک من قبل و فی هذه السنّة لوجّه
 لاح من افقه شمس عنایة ربک الکریم احمدی الله بما الیک " ال
 خطاب بزوجه محمد بیگ است که درویش لقب و تخلّص شعری داشت
 و قوله :

" یا اهل فاران اسمعوا ندائی الاحلی و صریر قلعی الاعلی انی
 لا اله الا اناللعزیز المحبوب قد جئت لنجاة العالم و تهذیب الامم
 و از اهل فاران عبدالرحیم با اسم الله الا صدق بسفر ارض عکارت
 در مراجعت پس از فوت وی در همدان بوطن برگشت .

و پارس بتفصیل در اسرار الآثار العمومیّه ذ
 (فارسی) است و در لوحی بمبد الوهاب قوله :
 " بلسان پارسی بشنو " . و در خطاب

به زردشتیان بهائی :
 " ای پارسیان کشور پارس مشرق زمین است و اهل فارس عزیز
 نازنین ملک ایران اقلیم خاوران است و مملکت یزدانیان " ال
 و زردشتیان غالباً در آثار خطابی غصن اعظم عبدالبهاء بنسأ
 پارسیان نکردند قوله :
 " ای یزدان پاک این فارسیان یاران دیرین اند و دوستان قدیم
 در توقیع خطبه القهریه خطاب بحاجی میرزا آقاسی است قوله :

" حيث قال صلى الله عليه وآله في شأن من كان فيه لوكان العلم في الثريا لناولته ايدي رجال من فارس " .

وفارس عري اسم فاعل وبمعنى اسب سوار واسب بان وسواركار ماهر وعرفاً بمعنى شجاع . فوارس جمع دركتاباقدس :
" لا يجول فيه الا فوارس الرحمن "

فارس نیز نام شخصی مسیحی مصری و شاید اولین مؤمن از مسیحیان باین امر . در لوحی است :

" و آنچه درباره فارس نوشته بودید کتاب اودر منظر اکبر حاضر الخ و در لوحی دیگر خطاب بخود اوست :

" نسأل الله بان يجعلك فارس الحقايق في هذا المضمار..... ان اذكر ان حضر كتابك مرة الا ولى از استوى بحر الا عظم على الفلك بما اكتسبت ايدي المشركين وهذا مرة اخرى حضر لى الوجه قرأناه واجبتاك الخ همان کسی است که عریضه مقبوله اش در کشتی بساحل اسکندریه هنگام مهیا بودن برای سفر به کارسید .

(فاروق) عری مبالغه بمعنی فصل دهنده مابین امور ولقب خلیفه دوم اسلام و در لوحی است :

" مابین یکی از یهود و صحابه نزاع واقع شد یهودی بمحاکمه حضرت اقبال نمود و مسلم بکعب بن اشرف مایل باصرار یهودی خدمت

حضرت حاضر شدند و صدرالحکم للمیودی و بعد نزلت هذه الآیة :
" ألم تر الى الذين يزعمون انهم آمنوا بما انزل اليك وما انزل من قبلك يريدون ان يتحاكموا الى الطاغوت وقد امروا ان يكفروا به ويريد الشيطان ان يضلهم ضلالاً بعيداً ومقصود از طاغوت در این مقام کعب بن اشرف بود و بعد مسلم اعراض نموده مذکور نمود که سه مبروهم نزد عمر بن الخطاب بعد از حضور تفصیل راز کردند فقال عمر ان اصبر الى ان آتئك دخل البيت واخذ السيف ورجع وضرب عنقه وقال هذا جزاء من لم يرض بما حكم به رسول الله فلما بلغ الرسول سعاة بالفاروق ومن ذلك اليوم لقب بهذا الاسم " .

در لوحی است :

(فَاَزَ) " انما البهاء على من فاز بانوار الهدى واعترف اليوم بالله الفرد الواحد العليم

الحکیم " یعنی کامیاب شد و نائل گردید .

از فاطمه نامان دختر پیغمبر که در آثار خصوصاً در کلمات و توقیحات بسیار مذکور است (فاطمة)

از آن جمله در صحیفه العدل قوله :

" فرض است بر معتقد که یقین نماید باینکه حقایق افتده انبیاء و اوصیاء از نور شمس جسم شریف حضرت فاطمه علیها السلام مخلوق گشته و بعد علی الله هستند بها و بنورها الخ . و از

شاهیر فاطمه نامان در این امر مادر بآب اعظم و نیز زوجه
اصفهانیه شان دیگر زوجه دوم جمال ابهی که او را بی و مهد
علیامی خواندند و نیز فاطمه ملقب به منیره زوجه غصن اعظم
عبدالبهاء در او اخیار ایام ادرنه وقتی جمال ابهی صریح فرمودند
که " خواب دیدم شهر بانو رویش سیاه و تاریک چون قرص ماه
منخسف شد آنگاه دیدم دختری که وجهش منیر است و قلبش نیز
منیر پیش آمد او را برای خدمت آقا قبول کردیم " الخ و بدین سرو
نام منیره بر او باقی ماند و چون والدش میرزا محمد علی نهـری را
فرزند نمیشد و باب اعظم در ایام اقامت اصفهان تبرک و دعا نموده
فرمودند اگر دختر متولد شود فاطمه نامند لذا او را فاطمه نام کرده
بودند . و در ذیل نام غصن ذکر شهر بانو است .

در لوح طب :

(فاعِلان - و " ویسلم الفاعلان والمنفعلان " مراد
منفعلان) حرارت و برودت و رطوبت و بیبوست میباشد .
(فاخورة) عربی کوره سفال پزی . در خطابی برای
جمعی از دوستان است :

" بیت فاخوره ما این خانه را محضر غرضه
جمال مبارک خریدیم و راه را از دو طرف اشجار کاشتیم همسایه ها
بریدند " .

عربی بمعنی ناجح و ظافر . در لوح ره
است :

(فائِز)

" والذی سمع نداها انه من الفائزین "

فائز در ضمن نام جمال ذکر است .

عربی خوب و ممتاز در لوح به شیخ نجف

است :

(فائِق)

" سم مهلك در سبیلش شهدی است "

الخ بمعنی انگبین خوب و ممتاز .

در خطابی در مناجات طلب مغفرت به

(فَتَا)

حاجی میرزا عبد الله صحیح فروش است

" و ما فتأ یجول فی میدان الامتحان " پ

در میدان امتحان جولان میکند .

فتحعلیشاه خاقان مشهور که ولادت

(فَتَّحَلِی)

و اعطی در ایام سلطنت او واقع گردید

فتحعلی اردستانی که جمال ابهی فت

اعظم خواندند و بهمین نام مشهور و در الواح مذکور است از

در لوحی با قاسمید عبد الرحیم اصفهانی است :

" هو العلی الرفع الا منع الاعلی ان یارحیم مر علی البلاد ..

اذا وردت ارض الالف فاحضربین یدی اسمنا الذی سمیناه

الاعظم بكلمات الله المهيم المقتدر العلي العظيم قل يا ايها العبد انك لتعلم كيف كنت قائما بين السموات والارضين وانت برفت جمال القدم حين الذي حضرت تلقاء العرش واشرقت على وجهك شمس ذكراسم ربك من هذا المنظر المشرق المقدس المنير اياك ان لا تحزن في نفسك ولا تتبع كل شيطان مرید قل ان يا فتح الاعظم فاعلم بان امر الله لن يشتهه بدونه فسوف يدخل عليك من تجد عنه بغض الله ليقب وجهك عن شطر القدس وانك اذا قم باستقامة الله ثم افتح شفتاك بامرى الخ ودر ذیل نام رحیم هم ذکرى است وقوله :

" الاقدس الابهى الابهى لعمرى يفتح قبل اعظم قد سترت فيك نعمة لونهاظهرها بتمامها لتجذب منها العالمين ولكن اظهرناها على قدر مقدور ناظرا الى الحكمة كذلك اراد مصدر الالوهية ولكن الناس في غفلة وحجاب " اگر بتمامها ظاهر میفرمودیم کل را جذب مینمود ولكن بعد از جذب بکلمه تفصیلیه که مابین بریه مشغول برتق وفتق است ازیک سمت ندای عشاق بتمام جذب واشتیاق بلند میشود واز جهتی ضوضاء اهل عناد بکمال اعراض وطفیان مرتفع درینصورت حجابات حکمتیه خرق میشود لذا بقدر واندازه ظاهر فرمودیم چنانچه الیوم اگر علمای من علی الارض فی الجملة شعور آیند کسل بخلوص تمام آنجناب توجه نمایند مع آنکه بعلم ظاهره معروف نبوده

و نیستند لعمری سوف یعلمون ولكن القوم لا یفقهون " وقوله : " قد ارسلنا الیک بید السین (شیخ سلمان) کتاباً کریماً ان یا حبیبی طوبی لك انتالذی وفیت بعهد الله وميثاقه وما منعک عن حبه خیر المعتدین ان لك مقام معی لا تحزن من شئ نسأل الله بان لا یفرق بینک و بینه لا فی الدنیا ولا فی الآخرة ویستغفرك فی کل العوالم فی ظل رحمته انه علی کل شئ محیط " وشه ای نیزضمن نام وفا ثبت است ونامه ای از میرزا یحیی ازل خطاب باو وعسد م رضایت از او ذیل نام یحیی مسطور میباشد .

اصطلاح فتنه قمیاء صماء طخیاء درخطب (فتنه)

منسوب بامیرالمؤمنین است یعنی بلیته واختلاف وضلالتی که مردم را کور و کرمیسازد

وبقراش جللیه کثیره مفهوم است که مراد راجع بمقام خود ایشان است که مخفی ماند واستفاده از آن مرکز علم نکردند و بتدریج در ضلالت وفتن شدید خواهند افتاد . وعبارات مذکوره در آثار اعلی کثرت نقل وتکرار یافت از آنجمله در توقیعی به محمد شاه است قوله :

" واز آنجمله است که حضرت میفرماید لا بد من فتنه لیسقط فیها کل بطانة وولیجة حتی یخرج عنها من یشق الشعر بشعر تیسن حتی لا یبقی الا نحن وشیعتنا ودر حدیث دیگر میفرماید که لا یکسون

هذا الامر الآ وان يذهب ثلثا الناس ودر حدیث دیگر عشر میفرماید
 فوالذی نفسی بیده صدقوا محال مشیة الله والسن وحیه وقد
 خرجوا من الدین عباد الذین لا یظنون ان یعصوا الله ربهم طرفه
 عین من حیث یحسبون انهم مهتدون واز آنجائیکه مشیة
 الله بر ظهور فتنه کما دهما عمیاء طخیاء قرار گرفته بود الخ
 فتنه نیز لقب ایمانی وتخلص شعری بانوشه زاده شمس جهانب
 بنت محمد رضا میرزا نوه فتحعلی شاه بود که در آثار اعلی ملقب
 بورقة الرضوان شد شرح احوال و اسفارش بتفصیل در تاریخ
 ظهور الحق ثبت است ولسوح فتنه صادر از قلم ابهی در ادب
 بعنوان " شاهزاده خانم فی الطاء برای اوست قوله :
 " بسم الذی کل بامرہ یفتنون ان یا فتنه البقاء فانظری فتنه
 ثم ارتقبوا یوم الذی فیہ یأتیکم الفتنه من کل شطر قریب " .
 وقوله :

" هو الروح قد کان علی الاجساد منفوخا نامه از شما نرسید ولکن
 جواب ارسال میشود فی الحقیقة بی ذکر مذکور شدید وقوله :
 " بنام یکتا خداوند مهربان ای شمس بجان آواز عند لیب جانان
 بشنو شاید بتمام روان قدم از مکان نفس و هوی برداری " وقوله :
 " هو المعزیز القیوم هذا کتاب ینطق بالحق ویلقی فی القلوب من
 اسرار المہیمن المعزیز القدیر وفیه ینادی الروح بکلمة الّتی مسا

سمعها اذن احد قل تالله ان کتاب المکتون قد ظهر فر
 هذا الهيكل القديم قل قد جائتکم الفتنة باملأ الارض من کسل
 شطر قریب الخ و مراد از این فتنه موعود و واقعه مخالفت میرزا
 یحیی ازل و پیروان او میباشد .

عربی بمعنی سستی و در اصطلاح آثار غصن
 اعظم عبد البهاء اهل نقض عهد و وصیت (فتور)
 ابهی را اهل فتور خواندند که در شرائع
 ایمان سستی و ناتوانی و تقصیر کردند .

عربی جوان و کودك و نیز بمعنی سخی و کریم (فتی)
 و جوانمرد . در آثار ابهی بعنوان " هد
 الفتی " نسبت بخودشان بسیار است و مکر
 است مراد از فتی را سخی و کریم و جوانمرد و یا جوانی از نظر نشاء
 روحانی و یا از نظر آغاز ریمان امرالهی گرفت و گرنه در آنها ننگ
 سناشان تقریبا متجاوز از پنجاه بود .

عربی دره در لوحی است : (فج)
 " ان ربك مع من یذكره تالله من ان
 بذکری یسمع ندائی من کل فج عمیق "

عربی نر فحول جمع . فحول علما یا شعرا (فحل)
 بمعنی اعظم و افضل و غالب آنها . در خطابی است :

اعلمى حق اليقين ان كل حقيقة منجذبة بنفحات القدس فى
ذال القرن المجيد تفوق فحول الرجال .

تله در خطابی ضمن نام عبد قوله،
(فَخَّ) " ويذهب الفخ تحت التراب ولا يحصل
الثواب بل جعلوا ذكروا العبودية
نأ لهذا الطير الطائر فى الفضاء الروحانى .

در لوحى است :

(فخر الشهداء) " ومنهم فخر الشهداء الذى احضرناه
لدى الوجه " كه مراد بدیع شهید
شروه ای است . ونیز ذکر فخر النساء است و در نامه‌ای بدیع
بارت ، حیدر ، ذکرى میباشد .

عربى بمعنی افتخار بیوده و باد بروت .
(فَخْفَخَة) در لوح سورة الاستقلال است :

" سبحان الذى رفع هذا السماء بغير عمد
حتى الارض على الماء وسخر الريح وصرف الآيات واستقر البحار
جرى عليها السفن وانطق ككشش بما انطق الورق فى جبروت
بقا ، وينزل لمن يشاء ما يحفظه عن رمى الشقاء و يحرسه عن
خفحات الزمن " الخ تلويح باين است كه معانى رمزيه روحانيه
ممل مذکور قرآن تحقق یافت .

(فُرَادَى - فُرَيْد - فُرَادَى جمع فرد بمعنى يكايك . در كتاب
اقدس است :

فَرِيْدَة - مُفَرِّدَات) " كتب عليكم الصلوة فرادى .

فريد - فريده بمعنى تنها و يكتا و بي مانند
و دكتور ايمن فريد پسر ميرزا اسد الله اصفهاني مذکور ذيل نام امريکا
كه در آثار غصن اعظم عبد البهاء و تاريخ و نوشته هاى آندوره مسطوره
ميباشد از آن جمله در ضمن بياني از ايشان است :
" دكتور فريد از مسس هرست پول ميخواست " و فريده نيز گوهر
بيمانند گرانبيها . فرائد جمع . در خطاب و صاى اى عهد
است :

" ابداع جوهرة فريده " و در خطاب معروف بعنه :

" وتلأ الفريده الفراء " و فرائد نام كتاب استدلاليه بهائى
تأليف ميرزا ابوالفضل گلپايگانى معروف است .
و مفردات مقابل مركبات در لوح طب است ،

" ان حصل لك ما اردت من المفردات لا تعدل الى المركبات " .

(فِرَاش) فراش عربى بستر . در لوح بحاجى محمد
گریمخان است :

" ارفع رأسك عن فراش الففلة " .

فراش جمع فراشة بمعنى پروانه بغایت ريزكه در عرف فارسى

پشه کوره نامند . در لوح بناصرالدینشاه است :
 " ولا يشغلهم المعاش واسباب الفراش عن اليوم الذي فيه
 يُجْعَلُ الجبالُ كالفراش " فراش اول بكسرها بمعنى بستروبالين
 وکنایه از راحت و غنودن در شهوت فراش و فراش ثانی بفتح فاء
 جمع فراشة بمعنى پروانه های ریز مراد آنکه امور زندگی و آسایش
 و خوشگذرانی و کامرانی ایشان را از توجه بروز عظیمی که کوه ها را
 مانند پروانه ها ذره ذره میسازد باز ندارد و اشاره بآیه قرآنیه
 " يوم يكون الناس كالفراش المبثوث " است .

فراش در عرف فرش گستر و خادم و مأمور حکومتی و شرطه است . در
 لوح بصدر دولت عثمانی :

" وهمچنین جمعی از فراشان و میرغضبان باچوب و فلک "

جمع فریضه عضله سرسینه و ناپهلوک گاه بیم
 (فرائض) و بیتابی لرزد . در لوح بشیخ محمد باقر
 مجتهد اصفهانی است :

" واذكر الرقشاء التي بظلمها ناحت الاشياء وارتعدت فرائض
 الاولياء " .

باغ وستان و بهشت . فرائض جمع
 (فردوس) در توفیق تفسیرها است قوله :
 " و اشار علی علیه السلام فی خطبته "

الطتنجیه حيث قال وقوله الحق رأيتُ الله والفردوس رأی العین
 وقوله :

" کانه هو فی ارض فردوس الجلال و فی ظلال مکفهرات افریدوس
 الجمال " و در لوحی است :

" ان یانسیم الفردوس هبّ علی الممکنات بما هبت علیک نساءم
 القدس من هذا الشطر المتعالی العزیز المنیع لا تخف من احد....
 ذکر الذین آمنوا بما اذکرناک عن وراء جبل الروح وان وجدت
 قلباً صافياً طاهراً منيراً فالق علیه ما ألقى الله علی فؤادک و تنبأنی
 سر السرّ هذا النبا الا قوم العظیم ان ما وجدت لا تتعرّف
 باحد لو اتکلم الیوم بحرف من الحق لتنفطر عنه السموات
 والارضین " و در کتاب اقدس است :

" لئلا تقع العیون علی ماتکرهه انفسکم و اهل الفردوس " و در سور
 القلم :

" و تتبرکن بخدمته حوریات الفردوس ثم اهل غرفات الافریدوس
 و در لوح رئیس است :

" شطر الفردوس مطلع آیات ربک العزیز الفرید " و در لوح به نصیب
 است :

" و بمقرّ عز فردوس اعظم که یمین عرش ربّانی است راجع گشته " الخ
 و بنام جنت رجوع شود .

(فَرَجٌ)

در مناجات آغاز خطاب به عمّه است :

" فَرَجٌ كَرِيمٌ يَسْطُوعُ اَنْوَارِ بَشَارَاتِ عَظْمَى "

غم را بتابش انوارمزد گانههای بزرگ بگشا

عربی شاخه و هر چیز منسحب و مبتنی از اصلی

در کتاب اقدس :

" ارجعوا ما لا عرفتموه من الكتاب الى الفرع

منسحب من هذا الاصل القديم " و در خطاب وصایای عهد :

ألا وهو فرع مقدس مبارك " الخ

عربی بمعنی فرق و در آثار بیان و توقیعات

نام قرآن میباشد . در دلائل سبعه

(فُرْقَانٌ)

است قوله :

در ظهور محمد رسول الله حجت را فرقان قرار داده و از

نزول فرقان تایید ظهور نقطه بیان " الخ .

دوستاره از کواکب مرصوده نزدیک بهم در

قرب قطب شمالی که آنها را بعلت تقارب و

تطابق اخوان متلازمان تمثیل و مورد تشبیه

دادند . در کلمات مکنونه است :

لمی تجلی آفتاب در تراب و مرآت هر دو موجود و لکن از فرقان

ارض فرق دان بلکه فرق بی منتهی در میان "

(فَرُوعٌ)

فارسی فروز و تابش و روشنی و در آشوارو

عرف بهائیان نام قریه دوع آباد از توابع

شهر تربت حیدریه خراسان موطن ملا میرزا

محمد از بقیه السیف قلعه طبرسی مازندران گردید که او بنام

فروغی مشهور و قریه نامبرده بواسطه اوشهرت در افواه یافت و

ذکری از او ذیل نام از غنند است و جمعی دیگر نیز از اهل بهاء

در آنجا میزیستند و بعد از او در مابین اولاد کثیره از زوجات

عده اش فقط اصغر اولادش میرزا محمود بجای پدر فعالیت

گرفت و مبلغ معروف کثیر السفر بهائی شد و با آنکه غالباً در وطن

نبود بهائیان آنجا و خویشان خود را سرپرستی نمود و بعنوان

" فاضل فروغی " شهرت یافت و بعد از فوتش احوال و اوضاع بهائیان

آنجا روی بتناقض نهاد و اکنون در آنجا جمع قلیلی برقرارند و از

خاندان فروغی تنی شهید در قلعه طبرسی است .

و دیگر شیخ عبدالمجید ملقب بصدیق العلماء دخترزاده ملا

میرزا محمد مذکور در ترشیز خراسان که حالیه بنام کاشمر است

بشهادت رسید و مدفنش در همانجا میباشد و از جمله الواح کثیره

بنام فروغ قوله :

" انا نذكر اوليائي في فروغ ونبشّرهم بآياتي ورحمتي التي احاطت

الغيب والشهود يا اوليائي هناك اسمعوا نداء المظلوم انه

بدعوکم الی المقام المحمود الخ وشرح حال ملا میرزا محمد
فروزی وپسر مذکورش وخواندانش در آنقریه و بهائیان آنجا در
بخشهای ظهور الحق مسطور میباشد .

قسمتی شامل معمورات وقرای تابعه
(فریدان) اصفهان که در ایام ابهی مرکزی از
بهائیان گردید گفتند نخست محمد تقی
بیک نامی در ایام اقامت باب اعظم باصفهان بملاقات وایمان رسید
ولی آثاری از او نیست و آقا سید مهدی امام جمعه که مجتهدی
از نجف برگشته و حکیم مشرب بود بملاقات میرزا اسد الله و حاجی
میرزا حیدر علی ایمان بهائی حاصل کرد و معظم السلطان و الله
ویردی خان و ملا محمد علی و غیرهم بهائی شدند و در ایام غصن
اعظم عبدالبهاء مفخم السلطان برادر معظم السلطان و نیز میرزا
محمود صدرالعلماء و صدرالاحرار و شیخ محمد علی و عده ای دیگر
در جمع اهل بهادر آمدند که باین اسامی در نامه ها و خطابهها
مذکورند :

میرزا احمد خان و آقا نصر الله و ملا اسمعیل و حسن و آقا رضا
و آقا محمد علی و آقا میرزا آقا خان و استاد باقرینا و ملا نصر الله
شریعتمدار و آقا میرزا رضا واعظ و ملا رحیم تعزیه خوان و آقا باقر
پیشخدمت و محمد اسمعیل کد خدا باشی و حسین خان و ملا حسین

گرجی و نوروز علی و آقا میرزا حسن و مسیب و آقا مصطفی قلی و
آقا محمد رضا و آقا عبد العلی و ابوالفتح و احمد و شیخ من الا برار
و پدر صدر و پسرش معروف بنائب الصدر و اکنون نیز جمعی میباشد
و میرزا محمود صدرالعلماء مذکور از طبقه اهل عمائم و اهل منبر
و تحصیلات مقدماتی کرده در اصفهان و نزد شیخ محمد علی بن
شیخ محمد باقر معروف تحصیلات علمی اسلامی نموده و در سال
۱۳۲۲ تقریباً بمطالعه کتب استدلالیه اینطائفه ایمان آورد و
حاجی شیخ محمد علی فریدنی هم در همان اوان ایمان آورد و بمصاحبه
با بهائیان رفع هرگونه احتجاب شد و صدر فریدنی مذکور مورد
سوء قصد معاندین خصوصاً طلاب اصفهان بتحریر شیخ محمد
تقی نجفی واقع شد و فریدن فرار کرد بالاخره بطهران رفت
چندی در عدلیه در اوائل مشروطیت و کالت کرد و بالاخره باصفهان
برگشت و بهمان شغل ماند و تبلیغ رشیدانه بسیار نمود و جمعی را
مهددی ساخت تا در سال ۱۳۴۶ در فریدن درگذشت .

گروهی از طبقه دینی یهود . در لوح
(فریسیون) به شیخ محمد باقر مجتهد اصفهانی :

" و بای حجة انکر الفریسیون و علماء
الاصنام از آتی محمد رسول الله " .

(فَرَع) عربی بهم واستغاثه از ترس . در لوحی است :

"كبر احبائى من قبلى وشترهم بذكرى جميل ونوصيهم بالاستقامة الكبرى فى هذا الامرالذى به فزع فى الانشاء الآ من شاء القدير ."

(فَسَا) قصبه معروف در ایالت فارس که شرح اوضاع آنجا مرتبط با این امر در ایام آقا سید یحیی وحید اکبر و واقعات دیگر در بحواله ثبت است .

(فِسْطَاط) عربی خیمه و پرده کشیده بالای حیاط خانه . در مناجاتی با ایام صیام است :

"واسترفع فسطاط حکمک وخباء مجدک" نوع تشبیه بر مقرر عظمت و حکمرانی الهی اطلاق شده .

(فِصْح - فِصْحِي) فصیح از لغت عبری است و نزد یهود عید فصیح یادگار خروجشان از مصر میباشد و نزد مسیحیان که نیز عید بزرگ بدین نام

یادگار قیام و خروج عیسی از قبر است . در خطابی بسیار البهاء است ؛ بد الفصح معناه عید القربان عند اليهود والمسیح . اخذه الی

آخر ایامه ولكن النصارى بدلوه بعید الغیامة " وَأَفْصَحَ وَفُصِّحَ اسم تفضیل از فصاحت . در لوح به عبد الوهَّاب است قوله :

"يا قلمي الاعلى بدّل اللّفة الفصحى باللّنة النّوّراء" و این در آثار ابهی بسیار است که لغت عربی را " لغت فصیحی " و فارسی را " لغت نوراء " خواندند و مقصودشان بیان آوردن و جلال دادن فارسی سره و متعارف هم بود چه در اثر نفوذ اسلام و تقدیس عربیت اعتبار فارسی از میان رفته بود حتی در اصطلاح نقطه البیان هم مقامی نیافت .

اصطلاحی متداول و کثیر الاستعمال بمعنی (فَصْلُ الْخِطَابِ) کلام فاصل و سند و بینه فیما بین . در لوح طَبَّ است :

"وهذا القول فى هذا الباب فصل الخطاب" و در کتاب اقدس است :

"طوبى لمن اقبل وفاز بفصل الخطاب" و از غصن اعظم عبد البهاء است قوله :

"كلام برد و قسم است یکی جوامع الكلم و فصل الخطاب که بفایت موجز و مفید است دیگر اساطیر و حکایات که مسهب و طویل و مطنب میباشد ولی معانی قلیل و کمیاب" الخ .

جمع فصل وفصول سنه ازمنه چهارگانه سال
یعنی بهار وتابستان وپائیز وزمستان
که درلوح طبّ است :

(فُضُول)

تنقیة الفضول هي العمدة ولكن في الفصول المعتدلة *

جمع فضل بمعنی زیاده وبقیه وبرجای ماند
فضول البدن افرازات بدن که باید بنسوع
طبیعی از منافذ خارج شوند . درلوح طبّ

(فُضُول)

است :

* تنقیة الفضول هي العمدة ولكن في الفصول المعتدلة .

درلوحی است :

(فَضِّینَا)

* ثم اشرب من رحیق اسمی الابهی الذی
فضینا ختمه * الخ که مبدل از اصل فضنا
است یعنی از می نام ابهیم که مهرش را شکسته گشودیم بیاشام .
و درلوحی دیگر است :

* فلما فضینا ختامه * که ضمن نام ابن ثبت میباشد .

عربی خلقت و طینت و حالت طبیعی و بمعنی

(فِطْرَة)

سنت . درقرآن است قوله تعالی :

* فأقم وجهك للدين حنیفاً فطرة الله التي

فطر الناس علیها لا تبدیل لخلق الله ذلك الدين القيم * و در

دعائی ازنقطه البیان است :

* ولا تُبیتن الاثبات لك من دون علمی به بجوهر کینونتی از ذلك
فطرة الله التي قد خلق بها النفس والارواح و ذوت بها الا ذوات
و يستخرج اليه الموجودات التي علو الامتناع از ذلك اعظم نعمائك
يا الهی و اکبر الالك يا محبوبی * و درلوح به عبد الوهّاب :

* بلسان فطرت بالآن قد حصص الحق ناطق گردد * و در کلمات
مکنونه :

* رأس الفطرة هو الاقرار بالافتقار والخضوع بالاختیار بین یدی الله
العزیز المختار * و در رساله سیّاح است قوله :

* صحائف الهامیه و کلام فطری نامیده * الخ و فطرت با این طریق
در آثار نقطه البیان سرشت و قریحه نبویه انزال آیات است که
پشانی مظهر مشیت میباشد و با بیان همین را اعتراض بر مقام ابهی
قرار دادند و گفتند که آیات ایشان اکتسابی و تکلفی تغری است
و ایشان درلوح بحاجی محمد کریمخان چنین فرمودند :

* اتق الله ولا تجادل بآياته بعد انزالها انها نزلت بالفطرة ..
.... و آنچه از فطرت نازل بر فطرت اصلیه الهیه نازل شده و میشو
و درلوح به شیخ نجفی است :

* ان الفطرة فی هذا الخین تنادی و تقول قد اتی الیوم و اظهرنی
ربی بنور کسفت عند اشراقه شمس البیان اتقوا الرحمن ولا تكونوا

من الغافلین * و در کتاب اقدس :

" قل ان الفطرة خلقت بامری * و در ذیل نام حرف زکری از کتاب هیکل در خصوص فطرت ثبت میباشد و فطرت نیز لقب و شهرت حاجی ملا حسین جهرمی ناقص بود .

عربی در لوح بشارات است قوله :

(فِقْرَةٌ)

" این فقره فرض است بر کل طوبی للعاملین فقره بمعنی بند و جمله .

مسترفلس امریکائی بود ائی مشرب بود و با خانمی بود ائی اوقاتی که در مصر بود باستماع اخبار غصن اعظم عبدالبهاء بشوق

(فلبس)

PHLBS

مد و با هم همگارفته منجذب شدند و در ایام توقفش در آنجا جازت گرفت و راجع بتاریخ حیاتشان و غیره از خواهرشان ورقه ایام سائلی که میخواست و لازم میدانست پرسیده کتاب بنام حیات عباس افندی * نوشت و از غصن اعظم عبدالبهاءست قوله : در سفر اخیر که بمگا آمد بیاناتی مفصل باو شد و مرقوم داشت اید آنرا طبع و نشر کنند و اما ترجمه کتاب او حسین روحی معلم مکتب ست کار بسیار دارد فرصت ترجمه ندارد انشاء الله هر وقت مترجمی بداشود میدهم ترجمه کند و تصحیح نموده آنرا میفرستم که طبع شر نماید اما جمله ای که نوشته است که روح ترقی میکند بمعاونت

جسد مراد آنکه چون جسد بخدمت عالم انسانی پردازد یعنی دلا پرستاری برهمن کند و تقویت ضعیفان نماید و در سبب الهی شهید شود و فدا گردد این سبب ترقی روح است و اما بعد از صعود از این جسد وسیله ترقی ارواح دعای باران و تضرع دوستان است . ولی فلبس بجزیره سیلان و کلمبومرکز بود اثیان نیز رفت و در هند در اوضاع مملکتی سخن گفته مداخله کرد * و خطاب بمسیس گتسنرگروا در ایام مسافرتش در هند وستان راجع بوی قوله : " اما قضیه مسترفلس همه جاز کر کنید که این شخص بود ائی است * الخ و خطاب بمسیس جی استنارد است قوله :

" و اما مسأله فلبس جواب نامه او را بنویسید که چون تو در امور سیاسی مداخلیم مینمائی ما با تو آشنائی نداریم مسلك تو غیر از مسلك ما است اصیابهایی هستیم و تو بود ائی نوعی نمائید که جمیع ناس بدانند که او آن دو زن دیگر بھائی نبودند مسترفلس بود ائی است مادام تبلین و مس راجزین ایند و دزد اموال نام الخ (فِلْدَةٌ) عربی قطعه . در خطایی در طلب مغفرت

برای زین المقربین :

" و وفق الذین کل واحد منهم قرّة لعینه

و فلذّة من کبده * .

(فلس)

هری پول مسی قدیم عرب . در لوح
سلیمان است :
" نفوسی ظاهر شوند که عالم و ما فیها را

بفلسی نخرند .

(فلسطین)

در خطایی برای جمعی از دوستان است :
" الارض المقدسة حرارتها لا تزيد عن
۳ درجة و ابرد فصلها تقریبا ؛ فوق الصفر
وفي الارض المقدسة والسورية من حران الى بغداد كلّه سهل و
فوق طرابلس جبل فم الميزاب علوه ۳۸۰۰ متر و البحر الابيض
المتوسط شمالاً وجنوباً البحر الاحمر و بحيرة طبرية حلوة و بحيرة
لوط البحر الميت مالحة و الاشجار التي تنمو في الارض الباردة
مثل الجوز موجودة هنا وكذلك التي تنمو في المناطق الحارة
كالنخل والرمان والموز تنمو هنا هوائها معتدل جدا و من الغريب
ان المسافة بين نقطتها الحارة باطراف طبرية التي هوائها كهواء
الحجاز والسودان تبعد عن نقطتها الباردة جبل الشيخ ۱۸
ساعة فقط فالانسان يمكنه بليلة واحدة او يوم واحد يسافر من
احر الدرجات الى ابردها خط الثلج وهذه الارض كانت تحكم
على جميع العالم لمركزها الجغرافي لانها واقعة في آخر آسيا
واول افريقيا وقریبة من اوروبا وكل من ملكها ملك على كل العالم

وفي القديم لما ملكها الفرس وكذلك الرومان واليونان والمغرب
فتحوا العالم ولما نفوا ابراهيم عن وطنه خاطبه الحق قائلاً
لا تحزن اني اعطيتك احسن اراضي الدنيا قسم منها بنبت الورد
وقطعة فيها الزنبيق وفي غيرها الرياحان وفي الاخرى النرجس .
انتهی و در ذیل نام اورشليم ذکر است .

در لوحی است :

(فلكنا)

" قل يا قوم اشربوا من الرحيق المختوم
الذي فلكنا ختمه بايدي الاقدار " از این
می ناب سر مهر کرده بیا شامید که مهرش را بدستهای قدرت گشودیم .

(فلك)

فلك بفتح تین عربی مدار اختران و غيرها
و آسمان . افلاك جمع در اثری بامضاء
خادم مورخ سنه ۹۳ عنوان : " ط سرور
مكرم معظم جناب حا قبل سین علیه بهاء الله الابهی ملاحظه
فرمایند اینکه از قبل مرقوم فرموده بودید که شخصی از علمای
علم ریاضی از افلاك و سیارات و حرکت آن از آنحضرت سئوال نموده
در ساحت اقدس عرض شد قال عز ذکره یا حا قبل سین اگر ناس
غافل بذکر این بیانات و فوق آن بمطلع علم الهی اقبال مینمودند
هر آینه جمیع علوم مکتونه بعرضه ظهور و شهود مشاهده میشود
عنایت حق بمقامی است که هیچ نفسی را مأیوس نمیفرا مید و لکن خود

بس حجاب خود شده اند و پیرهای اوهام طائرند چه مقدار
 لواء که در ارض سرّ و این ارض و توقف در عراق از علوم متفرقه
 نوال نمودند جواب کلّ بشأنی که احدی قادر بر اعتراض نبود
 سما علم الهی نازل و لکن احدی از آن نفوس بیحرمانی نافر
 د چه مقدار از حکماء که از اقوال حکمای قبل سئوال نمودند
 مد از اشراق شمس حکمت و انعان بآن محتجب مشاهده شده اند
 مرالله ان قلمی الاعلی لا یحبّ ان ینطق بما اخبره نقطة البیان
 لا اله الا انا المهیمن القیوم انتهى
 بن در ایام توقف در عراق ورقه ای از سما مشیت در ذکر این مقامات
 ل آنچه در نظر این عباد است عرض مینماید از جمله در آن ورقه
 آره عدد نوزده نازل شده بود و فرمودند هنوز تمام نکرشده و
 چه از سماوات و افلاک در آن ذکر شده بود غیر آن معانی بوده که
 ن ذکر مینمودند باری بحضرت غضن الله الاعظم روحی و ذاتی
 اب قدمه الاعزّ فدا فرمودند که در این مقامات شرحی مرقوم
 میند انشاء الله از بعد ارسال میشود چون مشغول اند تا خیر
 ن در رساله ای که از قبل مرقوم فرموده بودند در سیاست
 ن نزد جناب ملا علی اکبر موجود است ملاحظه خواهید فرمود
 ن آخرها که مراد از اول رساله افلاکیّه عربیه معروف و از دوّم
 اله مدنیّه فارسیّه است که هر دو مطبوع و منتشر و مشهور میباشند.

(وَفَلْکَ وَفَلْکَ) برهای بند مجرمان که پایشان در آن بند کرده
 بزنند و برکندهای محبوسان اطلاق کنند. و در لوح بصدر دولت
 عثمانی است :
 " جمیع فرّاشان و مرغضبان باچوب و فلک آمده الخ و عربان
 معرفت کرده طقه گفتند .
 (وَفَلْکَ) بضمّ و سکون کشتی و کشتیها . در لوح نصیر است :
 " و بر فلک ابهی که بر بحر کبریا الیوم جاری است تمسک جسته از
 واردین او محسوب شوید الخ و در ذیل نام زیارت " الفلک الحمر
 مذکور است .
 فناء البیت بکسرافه جای باز و مید انگاهی
 جلوی خانه و حریم و در خانه . در توقیع
 بمحمد شاه است :
 " ان الله واحبّاءه اجل من ان یصل بفنائهم خیر احدی اوشره "
 و در لوح نصیر است :
 " و تو توقف نموده در فنای باب متحیراً قائم شده و هنوز فائز سرور
 در مدینه قدس صمدانیه و مقرّ عرش رحمانیه نشده فی اروحا
 لمن یتوجه الیه بقلبه و یتستظلّ فی ظلّه و یتقرّ الی فناء قدسه
 و از فنای باب رضوان باصل مدینه وارد شود
 و در لوح حکما است :

" فلما انفجرت ينابيع الحكمة والبيان من منبع بيانه واخذ سكر
خمر العرفان من في فناءه " الخ ودر صلوة يوميه :
" سبحانك من ان تصعد الى سماء قريبك اذ كار المقربين او ان تصل
الى فناء باهك طيور افئدة المخلصين "

ل
فناء بفتح فاء مصدر وضد بقاء بمعنى نیستی وهلاك و فوت وزوا
فانی اسم فاعل فناء پذیر در کلمات مکنونه راجع بفناء دنیا است
" ای اینها غفلت بهادشاهی فانی دل مینداید و سرور مشوید
مثل شما مثل طیر غافل است که بر شاخه باغی در کمال اطمینان
بسراید و بخته صیاد اجل او را بخاک هلاک اندازد دیگر از نغمه
و هیکل و رنگ او اثری باقی نماند پس پند گیرید ای بندگان هوی"
و فناء در عرف متصوفه و اهل سلوک گم شدن وجود فردی و شخصی
در وجود کلی و الهی است و در رساله های سیر و سلوک تبیین گردید.

عربی قلب و عقل آفئده جمع و شرحی از
توقیحات راجع بفؤاد و مقام فؤاد ضمن
بیان نامهای بیست و سبعة ذکر است

(فؤاد)

و در کلمات مکنونه است قوله الاعز :

" یا من الوجود فؤادك منزلی قدسه لنزولی و روحك منظری طهرها
لظهوری " و در مناجاتی است :

" بل فی کلّ حین نطق فؤادی " الخ و در لوح رئیس است :

" وسمع منك ما يطهر به افئدة القاصدين " .

لوح فؤاد بشیخ کاظم سمندر قزوینی است و مراد از کبیر
در جله " قد اخذ الله کبیرهم " فؤاد پاشا وزیر اعظم سلطان
عبد العزیز عثمانی میباشد که در تهمید و سجن ابهی دخالت تام
داشت و بالاخره بی معالجه مرض شدیدش بهاریس رفت و چندی
گرفتار مقاسات شدائد مرض و معالجه بود تا هلاک شد . و در سر
الامین است قوله :

" نبتی الامین نبأ المهتاض از اخذته سكرة الموت واحاطت
ملافة غلاظ ناداه ملك عن یمین العرش یا فؤاد هو لای عملایک
شدار هل تری لنفسک من مناص قل لا ورب الا بجار الآلئ
القسی یغلی الفؤاد انه هو الذی ظلم علینا فی هذه الكرة ان ربنا
لهو العزیز الکریم قد اخذناه کما اخذنا من قبله الاحزاب " و در
اثری است :

" حبیب مکرم جناب ملا علی باج علیه بها الله ملاحظه فرمایند
هو الا قدس الاعظم الا کرم العلی الابهی الحمد لله الذی تجل
للكائنات بالنقطة التي كانت مقدسة عن الجهات سور
رئیس را تلاوت فرمائید و همچنین لوح ملک پاریس را که از اجزا
سوره مبارکه هیکل است و همچنین لوح فؤاد که مخصوص یکی از
احباب نازل شده که فؤاد پاشا که وزیر خارجه دوم بود بمقر خ

راجع شده بود و سبب فتنهٔ اخیر و مهاجرت از ارض سر بهنگا
اوشده بود و نافر بودند که بعد از سلطان رئیس کل بودند یکی
فواد پاشا و یکی عالی پاشا گاهی این صدراعظم بود و آن وزیر
دول خارجه و گاهی بالعکس در آن لوح میفرمایند: سنوف نعلزل
الذی کان مثله و ناخذ امرهم الذی بحکم علی البلاد و انا العزیز
الجبار: همچنین در کتاب اقدس در نقطهٔ واقعهٔ بین البحرین
ملاحظه فرمایند: الخ و فواد پاشای مذکور که ضمن نام رئیس و غیره
نیز ذکر است در اسرار الآثار العمومیة شرح داده شد و ذکر از لوح
فواد ذیل نام عبد میباشد .

(فیتاغورث) معروفترین فیلسوف اقدم یونانی که متجاوز
از پنج قرن قبل از میلاد مسیح (۸۵۳ یا
۵۸۲) یعنی در عصر کوروش و داریوش

میزیست و در حق وی در لوح حکماست :

" و فیتاغورث فی زمن سلیمان بن داود و اخذ الحکمة من معدن
النہوة و هو الذی ظن انه سمیع حقیف الفلک و بلغ مقام الطلک " الخ
و در بارهٔ عدم انطباق این بیان با تاریخ مذکور حیات فیتاغورث
که معتقد علیه محققین عصر میباشد توان گفت که مانند بسیاری از
آثار مقدسهٔ دیگر از قدیم وجدید صرفاً محض تأیید مقصود و توجه
بجوهر مندرجات بد و ن تضمین امر دیگر آن نقل منقولاتی که

در دسترس مردم بود فرمودند و این بحلاوهٔ آن است که اعتماد
مذکور هم پیش از ظن حاصل از قرائن نیست .

(فیحاء) هر بی در مونت و مذکر بمعنی واسع و فراخ
در لوح سلطان ،
" دمشق الفیحاء " که فیحاء لقب و صفت
دمشق بود .

(فیروز) موسوم باین نام فارسی در عصر اخیر هم
بسیار بودند از اشهرشان فیروز میرزا

نصرت الدوله والی فارس در ایام مقاتلات
نیریز که ضمن اتفاقات در عصر اول مذکور است و فیروز میرزا
فرمانفرما و سر دیگرش عبد الحسین میرزا فرمانفرما والی کرمان و
پسرش نصرت الدوله فیروز میرزای ثانی بود .

(فیضان) مصدر عربی بمعنی جریان و سیلان . فیاض
مبالغه بر آب و پرچود . در لوح حکما

است :

" طوبی لمن فاز بفیضان هذا البحر فی ایام ربّه الفیاض الکریم "

(حرف ق)

در آثار این امثالها رمز از قزوین رقم (ق)

گردید و در لوح حروفات مقطعات مذکور

ضمن حیات رمز از حاجی محمد باقر نهبیل

مسافر همدانی میباشد و در لوح بحاجی ذبیح :

" واطلعت بالذی آمن بالله وآياته فی اسم القاف بعد الالف " که

مراد اسم آقا است .

قاب هریب دسته کمان و در قرآن است :

(قاب قوسین) " فکان قاب قوسین او ادنی " و در لوحی

است :

" بمقام قاب قوسین که در آن جانب سدره منتهی است وارد شد "

نام قرقه ای از فرق تصوف اسلامی (قادریه)

تابعان شیخ عبدالقادر گیلانی شهرک

در سال ۴۷۰ هـ ق فوت شد و مقبره اش در

بغداد میباشد و زکری از او ذیل نام غوث است . در لوحی است

" بعضی از ناس که ادعای شوق و جذب و شغف و انجذاب و امثال

آن نموده و مینمایند کاش دار السلام میرفتند در تکیه قادریه

ملاحظه مینمودند و متنهبه میشدند ای علی جمعی در آن محل

موجود و مجتمع و نفسی الحق مشاهده شد نفسی از آن نفوس زیاده

از اربع ساعات متعلاً خود را بجزر و مدر و بجد ارمیزد که بهم هلاک

بود بعد منصفاً بر ارض میافتاد و مقدار دو ساعت اهداً شعور

نداشت و این امور را از کرامات میشمردند آن الله برهمنی منهم ونحن

براهمنه ان ربك لهو العليم الخبير .

قادیان قریه ای در ایالت پنجاب هند

(قادیانی)

و قادیانی میرزا غلام احمد مؤسس شعبه

مذهبی قادیانی معروف در اسلام به سال

۱۳۲۸ هـ ق درگذشت و بعد از او مولی حکیم نورالدین طبع

وصیتش بجایش قرار گرفت و او کسی بود که سلیمان خان جمال الدین

با جمال افندی تنگابنی مبلغ شهر بهائی و سیاح در هندوستان و

کشورهای مجاور آن در آن سنین مسافرتش بشهرهای هندوستان

در شهر جسون پنجاب چندی مهمان وی شد و تفصیلاً در

اسرار الآثار عمومی است . در خطابی چنین مسطور میباشد قوله :

" تفاضیل قادیانی معلوم و واضح بود عنقریب خویش را اس

خسران مبین بینند " الخ :

در کتاب اقدس :

(قاس -

" لا تقيسوا كتاب الله باهوائكم " کتاب

خدا را با هواهای نفسانی خود نسنجید .

(إقتاس)

در دعاء بدعوه محیی الانام فی الآیام :

لثلا یقاسوا امرک بما عند هم * که ظاهرش لثلا یقیسوا میباشد .
از حضرت عبدالبهاء :

مقتاسین بالاصائل من المآفئسات الجیاد * اسم فاعل از اقتاس
ست .

قریه ای از توابع یزد واقع بهمدنیم فرسنگ
(قاسم آباد) در سال ۱۳۱۰ هـ ق برادران شاه سیاوش

و شاه کاوس بهائی شدند و در سال ۱۳۱۳
و شاعر پسر گشتاسب و جمشید خداداد حکیم بهائی از هندی
شدند . دیگر از بهائیان زردشتی آنجا اردشیر ورشید و جمشید
بناء فرود و مهربان کیومرث و غیرهم بودند .

کوه موهوم و یا معلوم که در اسرار الآثار
(قاف) العمومیة و ذیل نامهای عنقا و قبریوس و
کشیب ذکر است و در لوحی :

و نادیناک فیکلّ حین فی سرادقات القرب خلف قاف الهویة *
در خطابی است :

* این آیام اقلیم تفقاز بمقدار کلی اهمیت پیدا نموده باید همتی نمود
تا به ثبوت رسید که ق و القرآن المجید است آشیان فنقای مشرق
الهی صوت سیمرغ امرالله از آن انحاء و نواحی بلند گردد *

در ضمن قهر و مصر ذکر است .

قائین قصبه ای معروف از توابع بیرجند
(قاهره)
(قاین)

خود جمعیتی بسیار از مؤمنین این امر
نداشت ولی بنام آقا محمد فاضل و نبیل
اکبر و بنام آقا محمد طلی نبیل اهل قاین که از حوالی آنجا بودند
معروف گردید و مؤمنین حوالی و جوانب بنام اهل قاین مخاطب
گردیدند از آنجمله قوله :

* قائن احبّاء الله الا قدس الا عظم یا معشر الا صفیاء لم یدر البهاء
من ای مصائبه یدکر لکم * الی آخره .

عربی صدای خوک بنقش از بینی . در لوح
(قُبَاع)
رئیس است :

* ولا یسمنه قُبَاعک ولا نُبَاح من فی حولک *

نه صدای خوکی تو و نه صدای سگی اطراف یانت نتواند او را مانع شد .

عربی هر دارای سقف مستند بر مقعر . بفارسی
(قُبَّة) گنبد و خرگاه قُبَاب جمع وُقَبه و قِبَاب

بتشبیهِ و اعتبار خرگاه و سراپرده جلالت
شاهانه محض افاده تجلیل و تعظیم در جملات ادبیه استعمال
کنند . در کلمات مکنونه است :

* یاهن الوجود استشهد فی سبیلی راضیاً عنّی و ساکناً لقضاءِ

لستريح معي في قباب العظمة خلف سرادق العزة * ودر صلوة
يومية است :

" ابرّ تری الغریب سرع الی وطنه الاطی ظلّ قباب عظمتک وجوا
رحمتک " ودر لوح حج است :

" ثمّ یدخل البیت هو قاروسکون کانه یشهد الله فی جبروت امره
و ملکوت بیته الی ان یدخل فی الصحن وحضرفی مقابلة قبة التی
کانت مخصوصة باستواء عرش العظمة علیها " ودر لوح دیگر :

" بسمه الباقی بلا زوال ان استمع النداء من مالک السفینة الحمراء
من شطر العکاء التی سمیت بالقبة البیضاء انه لا اله الا هو العزیز
الحکیم " ودر خطابی بحاجی آقا محمد علاقه بند در تاریخ
۱۳۲۱ هـ ق :

" عاقبت این گنبد های گرد سفید و سبز و نیلگون سرنگون گردد
و فیض روحانی و پرتو نورانی از حضرت بیچون عالم را احاطه نماید
الی آخرها که عمامه های مدور معظم مختلف الالوان را بتشبیه
گنبد خواندند .

در خطابی برای جمعی از حاضرین :

(قبر)

" المسیح ماکان عنده احاباء کفایة
یحافظون علی قبره قبره کان فی منزلة
الی ان ات هیلانة ام قسطنطین ملک الرومان الی القدس هی

التي سألت عن القبر واخبروها عن محله وذلك كان ٣٠٠ سنة
بعد صلب المسيح موسى تحمّل القعب والمشقة مدة ٤ سنة
وبعدده من يوشع وصيه وذهب ليستريح وتوفى ولا احد يعرف
محل وفاته ولا الفارة التي آوى اليها ايليا احبى دين موسى بعد
ما اخره بربعام ورجعاهم هو ايضاً مثل موسى استراح في مغارة في
جبل الكرمل وتوفى ولا احد يعلم بقبره .

جزیره بزرگ و معروف در ریای مدیترانه که

(قبر لیس)

تتمییل در اسرار الآثار العمومیة ذکر است

سلطان عبد العزیز در سال ۱۲۸۶ هـ ق

میرزایحیی ازل راباتی چند ازل و بهائی از ادرنه بآنجزیره

تبعید نمود که در ماغوسه ماندند و آنجا مرکز مراد و مراسله

از لیان گردید و در سال ۱۸۷۸ م آنجزیره را دولت انگلیز از

دولت عثمانی بدست گرفته بتصرف آورد که الی کنون در تصرف

باقی است و بالاخره میرزایحیی در آنجا درگذشت و مدفون در آنجا

میباشد و بعضی از بهائیان هم رهانش و غیرهم نیز در آنجا مدفون

و بعضی از اخلاف میرزایحیی و امور متعلقه بایشان و نیز بعضی از

از لیان در آنجا باقی اند و در یکی از آثار با مضامین

سطور است :

" چندی قبل یکی از دوستان که از ملل مختلفه بود عریضه ای عرض

ود در آنعریضه دو روایت معروف داشته که در کتب قدیمه از
 بان یونانی بلسان عربی ترجمه شده فقره اولی سیظهر الشیطان
 جزيرة قاف و يمنع الناس من الرحمان اذا حان ذلك توجهوا
 الى الارض المقدسة منها تمر نسمة الحيات وقاف قبرس است و این
 شهر است چنانچه جمیع ترک قبریس را شیطان جزیره سی میگویند
 رض مقدسه هم معین که حال مقر عرش واقع شده و فقره ثانسی
 لهر الحباب فی جزيرة المنسوبة الیه انه قصیر القامة کثیر اللحیة
 یتق الجبهته والصدر اصفر العین والبشر لظهره وهو کسان
 و الصدر شعر کالمعز اذا اتی ذلك الوقت تقرّبوا الی الکرم ولو
 لکلک ثم اقبلوا الی الوادی المقدس ارض المحشر بقعة البیضاء
 تهی معلوم بوده که حباب اسم شیطان و حیّه است میفرماید
 اهر میشود در جزیره ای که منسوب باواست که قبریس باشد
 نانچه بجزیره شیطان معروف است و میفرماید اذا اتی ذلك
 وقت تقرّبوا الی الکرم و کرمل جبلی است مقابل عکا و لو بالکلک
 رجه بسینه باشد ثم اقبلوا الی الوادی المقدس ارض المحشر
 عة البیضاء این سه لقب ارض عکا است چنانچه بین کل مشهور
 . رکتب مذکور و کاش نفسی بقبریس میرفت و جمیع این صفات که
 . کور است بعین ظاهر در آنشخص مشاهده مینمود
 . رضمن نام یحیی زکری است .

(قبل - قبله - قبل در آثار اعلی و ابهی مابین دو جزه از
 اسم مرگب غالباً زیاد میشود مانند اینکه
 در کتاب اقدس است :
 مقبل) * و از ذکر الشیخ الذی سمی بمحمد قبل
 حسن * که مراد شیخ محمد حسن نجفی صاحب الجواهر است و
 در لوح باستان اعلی اکبر معمار یزدی (شهید) در عشق آباد :
 "بسمی المشرق من افق ملکوت الیهان یا علی قبل اکبر علیک
 بهاء الله مالک القدر" و نیز در آثار کلمه "از قبل و بعد" بمعنی
 از قدیم و جدید بسیار ذکر یافت از آنجمله در لوح بشیخ سلمان :
 "بلکه کل ذی علم و حکمت و عرفان از قبل و بعد محتاج این بحر
 متموجه بدیعه بوده و خواهد بود."
 قبل در آثار حضرت بهاء الله باین طریق بسیار است :
 "زگره من قبلی (از نزد و طرف من) و بشره بمعنای تری و رحمتی"
 قبله مواجه و مورد توجه . در لوح حج بغداد است :
 "جعلک الله قبله الام"
 اقبال بسوئی آمدن . در لوحی است :
 "ثم اقبل بقلبك الی مقر الذی فیہ ینطق کل شیء بانہ لا اله الا هو
 العزیز الکریم"
 تقبیل بوسیدن . در کتاب اقدس است :

"حُرْمَ عَلَیْكُمْ تَقْبِیلِ الْاِیَادِی" و در خطابی در جمعی از دستا
 نوبتی که شیخ حافظ قرآن رسید و دستشان را بوسید فرمودند :
 " دست بوسی و یاد امان بوسی و یا اقدام و درگاه بوسی هیچیک
 جائز نیست و بدعت سیئه است " شیخ گفت بر شما پوشیده نیست
 که علما اجازه دادند فرمودند :
 " بلی بعضی گفتند که بدعت مستحسنة است ولی مگر ما مجبور
 باطاعت علما هستیم در قرآن است لکم فی رسول اللہ اسوة حسنة
 ندارد فی العلماء مگر نه پیغمبرها اصحاب مضافه میکردند علاوه
 این در قرآن است کرم اللہ بنی آدم در بغداد بایکی از علماء
 سوار بر اسب بملاقات شخصی در قریه ای میرفتم و اسب مرکوب
 آن عالم حسب تعلیمش در بین راه همه جا برای رسیدن مردم
 و دستبوسی میایستاد و من تأمل نکرده و داع گفته رفتم . شیخ حلبی
 بسیار تنومند بود و حسب دعوت سلطان عبد المجید بچشن ختسان
 پسرانش عبد الحمید و فؤاد و محمد رشاد رفت و وزیر تشریفات بهم
 تعلیم میداد که در حضور سلطان تمنای زمین کنند و وقت امر سلطان
 بجلوس رکوع کنند و ساکت باشند و وقت امر سلطان بتکلم بجواب
 مختصر اکتفا نمایند و همه بآن رسوم عمل کردند ولی حلبی هر چه
 وزیر فریاد زد که تمنّا کند نتوانست و ناچار نزد سلطان رفته مضافه
 نمود و گفت پیغمبر چنین میکرد و رکوع هم نتوانست و مربع نشست و

گفت پیغمبر چنین میکرد و جای آنکه وقت سلام دست بر سر گذارد

بر شکم خود گذارد

"مَقْبَلُ اِقْبَالِ گَاهُ" مَقْبَلُ بوسه گاه . در کتاب اقدس است :

"الَّذِی جَعَلَهُ اللّٰهُ مَطَافَ الْمَلَاةِ الْاَطْلٰی وَ مَقْبَلِ اَهْلِ مَدِیْنَةِ الْبَقَاةِ"

عربی دود و بوی طبخ و سوخته . در لوحی

(قُتَار)

و مناجاتی است :

"وَلَوْ بَطَّخُونَنِي فِي قَدْرِ الْبَغْضَاءِ قُتَارَ الَّذِي

يَفُوحُ مِنْ لَحْمِ يَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ وَيُنَادِي " اَلِیْ آخِرِهَا .

در لوح رئیس است :

" قَلَّ اَنْ طَلَعَ الْعَجْمُ قَتْلَ مَحْبُوبِ الْعَالَمِ "

(قتل)

ناصرالدین شاه هیکل نقطه را بقتل آورد .

قصبه ای واقع در چهارده فرسنگی

جنوب غربی اصفهان شامل تقریباً

(قهفرخ)

هشت هزار نفر سکنه که جمعیتی از بهائیان

در آنجا هستند نخستین کسیکه در آنجا مطلع و مؤمن باین امر

گردید سیدی روضه خوان بود که ایمان خود را بعلت شدت تعصّب

اهالی مکتوم میداشت و پس از اوتقرباً در سال ۱۲۹۸ غلامحسین

رضوان متصف بایمان بدین گشت و بواسطه اوعده ای مؤمن گردید

و او بالاخره در سال ۱۳۲۲ هـ ق بحالی که در مزرعه طاهرآباد

متعلق بخودش که نیم فرسنگ تا قصبه مسافت دارد بوده نغرش در آن بیابان ریخته باتیشه و چوب کشتند و اکنون در آن قصبه جمع قلیلی بهائی هستند .

(قَدْر - تقدیر - سورة القدر قرآن را از قلم اعلاى نقطه شرحی است که در آن ضمن چنین مسطور مقدار) میباشد قوله :

" ولا يصعب على نفسك بان في كل الف شهر لا بد بلهالي قدر معدودة فكيف يمكن تصور تلك الشهور التي يعادلها الله لها بلي انها كانت مدة ملك بنى امية لعنهم الله دهر الداهرين ومتر الآخريين وليس فيها ليلة القدر لان مناط التساوي هو الف شهر توضع عنها ليلة القدر وليس المقام مقام التأمل وان المراد بالروح في قوله تنزل الملائكة والروح فيها بان ربهم من كل امر هو القائم والمراد بالملائكة هم الائمة " واز حضرت بهاء الله استه " واما مسائل في ليلة القدر قل قد ظهر يوم الاعظم و طافت حوله ليلة القدر بعد الذي اظهرناها وزينناها بطراز اسمنا العزيز الضمير لما قضت لا ينبغي ذكرها تمسك بيوم الاعظم الذي فيه تجلى الله على كل الاشياء (عيد رضوان) قد فرها من بشر الناس بظهوري انها زينت بما نزلت فيها الهاء التي انشعبت منها بحور الاسماء ان اعرف وكن من الشاكرين في ظاهر الظاهر انبها

ليلة فيها ولد محبوب العالمين ونزل ذكرها في لوح الذي زيناه بهذا الذكر العزيز البديع .

و در باب قدر از قلم اعلاى نقطه است :

" قال الله تعالى والذى قدر فهدى قال الصادق لا جبر ولا تفويض بل امر بين الامرين لان القدر نفس الامكان وهو اوسع عما بين السماء والقابليات والارض المقبولات وكل الاشياء يمشون فيه ولا يشعرون فحين ما خلق خلقه بالاختيار والاختيار مساوق لوجوده لان السؤال الست برهم لا يجرى الا على المختار وان السؤال نفس الجواب وخالفه مختار عادل فلا بد من خلقه بالاختيار وان الخلق حين ما انخلق خلقه خالفه على ما هو عليه لان الله قبل وجودهم عالم باختيار اتهم و خلقهم على هيئته ما هم عليه جزاء وصفهم وما هو بظلام للمعبد لان علمه بالا شياء قبل وجودهم كعلمه بعد وجودهم وهو المعطى كل ذي حق حقه في مقام امكاناتهم " الى آخرها .

تقدير اندازه و تعيين کردن مقدار اندازه وآلت آن مقادير جمع در لوح طب است :

" قل بما قدرنا لا يتجاوز الا خلاط عن الاعتدال ولا مقاديرها عن الاحوال " بآنچه تعيين کردیم اخلاط چهارگانه مزاج از اعتدال خارج نشود و اندازه آنها از احوال و کیفیات خود بیرون نشوند .

(قُدُس)

مصدر عربی بمعنی پاکی و منزهی از عیب و

منقصت و بعناوین : روح القُدُس^(۱)

حظيرة القدس^(۲) ارض القدس^(۳) قدس شریف^(۴)

یا حرم قدس شریف یا بیت المقدس یا بیت المقدس و نیز

ناحیه مقدسه^(۵) و کتاب مقدس^(۶) و احادیث قدسیه^(۷) و ارض مقدسه^(۸)

و امثالها در آثار این امر و در ضمن نامهای اورشلیم و باب‌امه

و غیرها مذکور است که مراد از اول بفارسی سروش ایزدی یا

شید اسپند و ضمن روح ذکر است و در قرآن است :

" و آتینا عیسی بن مریم البینات و ایدناه بروح القدس " و مراد

از دوّم بهشت و ضمن نام حظیره ثبت است و مراد از سوّم

فلسطین و ضمن آن نام و نام بقعه مذکور و در قرآن است :

" یا قوم ادخلوا الارض المقدسة التي كتب الله لكم " و قوله :

" فاخلع نعليك انك بالوادي المقدس طوى " و مراد از چهارم

اورشلیم و مسجد الاقصی مذکور در کتاب اقدس :

" از قصدت المسجد الاقصی " و در قرآن :

" من المسجد الحرام الى المسجد الاقصی " که قدس بمعنی مکان

مقدس و قدس الاقدام قسمت رموز الهی از آن معبد یهود بود

و فقط اعظم علماء دینی سالی یکبار حق ورود در آنرا داشت .

و مراد از پنجم امام غائب که تفصیل ضمن نامهای باب و محمد

و قضاء ذکر میباشد و مراد از ششم کتاب الهی خصوصا تورات و

انجیل و مراد از هفتم احادیث نبویه نقل از لسان حق و مراد

از هشتم که نیز غالباً همان ارض المقدس میباشد در آثار جدیدة

کربلاست چنانچه در صحیفه بین الحرمین قوله :

" ان هذا کتاب قد نزلت علی الارض المقدسة " و در ضمن

نامهای بقره و ذکر و تا کر نیز ذکر است . و تحدید ارض قدس

مذکور در اسرار الآثار العمومیة بتفصیل است و در ضمن نام فلسطین

هم ثبت میباشد ولی در آثار وافواه این امر نام اراضی مقدسه

بر محیطی اوسع از تحدید مذکور اطلاق میشود و در لوحی است

قوله :

" و نفس مطرود از ارض مقدسه بشیخ محمد یزدی پیوست " الخ

براد آنکه حاجی محمد علی اصفهانی از هکا طرد شد و باسلامبول

رفت و در خطابی راجع بآن اراضی است :

" ان هذا القطر العظيم والا تليم الكريم منعموت بلسان الانبياء

و المرسلین موصوف بانه ارض مقدسة و خطة طيبة طاهرة و انها

مشرق ظهور الرب بمجده العظيم و سلطانه القديم و انها مطلق

آياته و مرکز راياته و مواقع تجلياته و سيظهر فيها بجنود حياتته

و كتائب اسراره و انها البقعة البيضاء و ان فيها الجرماء بـوادی

طوبى و فيها طور سيناء و مواضع تجلى ربك الاعلى على اولى العزم

من الانبياء وفيها الوادي الايمن البقعة المباركة الوادي المقدس
 وفيها سمع موسى بن عمران نداء الرحمن من الشجرة المباركة
 التي اصلها ثابت وفرعها في السماء وفيها نادى يحيى بن زكريا
 وفيها المسجد الاقصى الذي بارك الله حوله واليه اسرى
 لجمال المحمدي في ليلة الاسراء ووروده عليها هو العروج الى
 الملوك الاعلى والافق الايهي فشرف بلقاء ربه وسمع النداء
 واطلع باسرار الكلمة العليا وبلغ سدرة المنتهى ودخل
 الجنة المأوى كل ذلك هو فوده على ربه في هذه البقعة
 المباركة وهذا كله صريح الاية من غير تفسير وتأويل واشارة
 ينكره الا كل معاند جهول جهود وفي كتاب محيي الدين
 ان هذه الارض المقدسه ارض ميعاد اى تقع فيها القيامة الكبرى
 هي البقعة البيضاء وان الملحمة الكبرى مرج عكا وتصبح كل
 نهر منها بدينار وفي جغرافيا من اجله ان مرج عكا مأدبة الله الخ
 قدم عربي گام در صلوة يوميه است ؛
 (قدم) " اسألك بموطئ قدميك في هذا البيداء
 ولبئيك لبئيك اصفياك في هذا الفضاء "

که مراد اراضی مقدسه میباشد .

قدم جاويد مقابل حدوث . در لوح طب است ؛
 " لسان القدم ينطق " الخ ودر كلمات مکتونه ؛

..... قدم اول بردار و قدم ديگر بر عالم قدم گذار .
 نمونه وتاسی وپيروی شونده . در لوح
 (قُدْوَة)
 حکماء است ؛

" كونوا قدوة حسنة بين الناس ."
 (قُدُوس - مُقَدَّس) - قدم وس عربي بمعنی تمام منزّه و مطهرو از
 اسما الله در قرآن است ؛

ملاح القدس - " هو الله الذي لا اله الا هو الملك القدوس
 ليلة القدس) و قدم وس شهرت و نام حاجي ميرزا محمد علي
 بارفروشي مازندراني از سابقين و واحد نوزده تن اول بيان و
 شخص اول ما بين آنان بعد از مقام نقطه که تمام احوالش در تاريخ
 ظهور الحق ثبت میباشد و از زماني که شروع باظهار علي مقام
 مقدس خود در بارفروش و مشهد و بدشت بين بابيان نمود متدرجا
 باين نام معروف و مشهور گردید و در تاريخ چنين مسطور است که
 چون خبر وفات سيد رشتي در کربلا رسيد و نداهاي مدعيان بعد
 از او منتشر گشت جناب ملا محمد علي را انتظار ظهور موعود اعظم
 بيقرار داشت پس بعزم سفر رهسپار طريق فارس گردید و وقتي
 بشيراز رسيد که جناب ملا حسين بشرويه و ملا علي بسطامي و سائر
 اصحاب اوليه مجتمع شدند و روزي در اثناء عبور بازار با ايشان
 تصادف ملاقات يافت و از حال يکديگر واقف شدند و تني از همراگان

شکایت از جناب ملا حسین نمود و گفت ایشان بشرف لقا و عرفان صاحب امر رسیدند و از ذکر نام آنحضرت مضایقه میفرمایند و ملا حسین امر بکتمان نام و احتیاط از روشا حال انام را طبق روایات مأثوره لایعرف شخصه ولا یستی اسمہ بیان نمود و در اثنا مقاولتشان اتفاقاً حضرت باب اعظم از آنجا گذشتند و نظر جناب ملا محمد علی بر آنجمال بیمثال افتاد و بی اختیار بر زبان راند که من امر جدید را از این سید جوان برکنار نمی بینم و ملا حسین رانیز این بیت بر زبان گذشت :

" دیده میباید که باشد شه شناس

تا شناسد شاه را در ره لباس "

و همه را شوق ورود بمحضران بزرگوار عنان اختیار از کف ره بود و باین طریق قانع شدند که ملا حسین تحصیل اجازه برای ورودشان نمایند و آنجناب همینکه ماوقع را بحضرت معروض داشت اظهار اشتیاق بملاقات جناب ملا محمد علی فرمودند و او حین حضور و مکالمه بدون محاجه و مناظره بلکه بصفا قلب و نورانیت ضمیر عظمت و حقیقت آن بزرگوار را مشاهده کرده اعتراف و قبول نمود و آخر حروف حسی و واحد اول مقرر گردید و باتفاق حضرت سفر حج نموده در نشسر انوار ویت آثار مبارکه معاون و مساعد شد و حضرت باوی عقد اخوت بست و تفصیل عودت از سفر و رسالتش از طرف باب اعظم از بوشهر

بشیراز و وقوع بلیات در آن بلد و سفرش از شیراز بگرمان و بزرگواران و نائین واردستان و اصفهان و کاشان و قم و طهران را نوشتند و در ایام اقامت در طهران مهمان جمال ابهی بود آنگاه بهار فروش عودت نموده بامراعات احتیاط بترویج امر بدیع پرداخت و در بلاد مذکور خصوصاً در مازندران جمعی کثیر باو هدایت یافته از سنو حات الهامیه اش مستفیض گشتند و صیت عرفان و بیانش مشتهر گردید و متدرجاً ضدیت و خصمیت ملاها خصوصاً سعیدالعلماء با او شدت رسید و مردم بلد بتعرض و توهینش برخاستند چنانکه قریب دو سال خانه نشین گشت و احباب و اصحاب از اینرو متغییر و اندوهگین بودند و گاهی بحمایت و محافظتش قیام مینمودند و خواهر و زن پدر بخد ماتش پرداخته آرزو و اصرار داشتند که زن اختیار نمایند و او بایشان وهم باصحاب رموز و اشاراتی میگفتند که دلیل بر قرب وقوع شهادتش در سبیل امر پروردگار بود تا آنهنگام که جناب ملا حسین باب الهاب بعد از زیارت نقطه اولی در سجن ماکسور حسب الامر بهار فروش رفت و باحضرت حاجی ملاقات کامل نموده بانوار و آثارش منجذب گردیده کمر بحمایت و نصرتش بست و بهیچار ملاها خصوصاً سعیدالعلماء نیران فتنه مشتعل گشت و او باتتیر چند از اصحاب مازندرانی بمشهد خراسان رفته برای اعلا امر اجتماع کردند و بقیام و قیادتش سطوع انوار و آثارش و شهرتش بنا

در اجتماع بدشت و شدت بلا یایش در نیالا نیز در تاریخ ثبت است و قبل از ورود بهار فروش توقیع معروف شهادة الازلیه را نگاشته خیر از قرب وقوع شهادت با جمعی از اصحاب داده امر با اجتماع ونصرت فرموده برای باب الباب بخراسان فرستاد و بواسطه واقعات آن سفر پر خطر صیتش مشتهر و مفتریاتی در حق او و جناب قره العین و سایر اصحاب منتشر شد و ملاها باشد عناد برخاستند و پس از ورودش بهار فروش طولی نکشید که گرد بهاد تعرضات و تعدیات برخاست و بمقاومت و مرافعت وی همت گماشتند و بامر حکومت او را از بار فروش به ساری برده در خانه حاجی میرزا محمد تقی مجتهد که با وی خویشاوندی داشت توقیف نمودند و ملاها با وی مناظره و اجتماع کردند و مجتهد مذکور بینه و برهان طلبید لذا تفسیر معروف را بر سوره اخلاص و شرح الله الصمد را که پس مفصل و معظم است شروع کرد و چون جواب مجتهد را بنوع مزاج و طبیعت میداد مجتهد پاس رضاء خاطرش را ملحوظ داشته اصحاب و احباب بملاقاتش در آن خانه میرسیدند و مدت توقیف به سه ماه و پنج روز بالغ شد و ورود جناب باب الباء و اصحاب بهار فروش و حدوث فتنه و التجائشان ببقعه طبرسی در آن اثناء اتفاق افتاد و جمعی از اصحاب بدستور ابهی بخانه مجتهد در ساری رفته و پیرامستخلص ساختند و او و اصحابش بقلمه

نامبرده وارد شدند و کیفیت واقعات آنجا و واقعه شهادتش در بار فروش در تاریخ مفصل است و آغاز طلوع رایت قدوسی بشعبان سال ۱۲۶۴ در بدشت شد و بوقوع شهادت در بیست و سوم جمادی الثانیه سال ۱۲۶۵ انجام و اختتام یافت و آنحضرت در آن هنگام بیست و هفت سال داشت و شمه ای از آثارش نیز در تاریخ ثبت گردید و یکی از آثارش در تأسف و تظہف و سناجا با پروردگار راجع بمصائب مؤمنین است قوله :

" بسمه العلیٰ الکبیر المتکبر الحمد لله الذی قد قام العرش علی الهواء و اکفهر علی الماء سر البقاء و قدر شرح علی النار سر الاضاء بانه لا اله الا هو و هو الشجرة القدم الا یا اهل الملائمن سرائر سطر الا سرار ان استمعوا تغنی الشجرة الازلیة بالله المکفهر من جذب الظهور نفس البطون فی هذا الغنی الجالس علی عرش نقطه الا کوار بال جذب الجبار ان لا اله الا هو و هو المحبوب لدينا قدیم الحمد لله الذی قد انعطف الاذن المستور و اکفهر الجذب المشکور فی البیت المعمور و استغنی عباده بجمال ورقائه عن کل ما فی الطلک بال سطر المسطور و تغنی ورقائه فی کل وجه بانى ان الله لا اله الا هو فی افق الظهور اللهم یا الهی و سیدی انا ادعوك بما قد اذنت لی بان تبارک لنا فی هذه السنه بانزال نصرک و فتح ظهور امرک و نشر احکام و لیک و اعلاء حکمک و

واتقان صنعك وازهاب الخوف من احبتك بانزال آبتك فارعب
اللهم اعداءك بسطوات قهرك وظهورات عدلك والهجمات سرّك ..
.... فقد رأيتني يا الهى ان البلايا كلما ازداد ازدباراً زدت
فيك شوقاً وكلما قد كرّرت على كراً قد اقبلت اليه انجذاباً.....
فسبحانك سبحانك افسبثلك حاضر ويفعلون في ملكك ما يريدون
افأنت ناظراً باحبتك ويحكمون عليهم طغاة عبادك ماشاؤون....
اللهم ابتعت عبدك بالسيف القاطع والصمصام الدافع الذى
ليس لهم عنه مانع ولا لهم ذلك قالع " وقوله :
" بسم الرب المتكبر العزيز القهار وانك يا الهى لتعلم انى لا ادعو
عبادك الا للخضوع لدى باب رحمتك فيا الهى وسيدى
كيف اذكر ما قدر شحته من ظهور جمالك فى قلبى حيث قد زلت كل
الآيات لما قد اظهرته لديك فيا الهى وحبيبى فبعد ما
الهمتني ذكرك وشرقتني ببيناتك وحدتني بكتابك وانجذبتني فى
كل وجه الى طلعتك قد ادعيت بك ما قد ادعيت وحتى قد ناديت
الكل بك ما قد ناديت اذ كذلك قد شرقتني اذ كذلك قد انجذبتني
اذ كذلك قد ذكرتني فبعد ذلك ان ادعى احد بما قد ادعيت
او اراد ان يأتى بآية مثل ما اعطيتني بجودك ومننت على بفضلك
فلاعتنى بها الا ان يشاء الله فانك قد وسعت كل شئ علماً
اذ الحجة هو ما اعطيت احداً من عبادك وهو نفسى ما ادعى و

هو ذلك السر الذى فى نفسه آوى وهو وقوله منك فى نفسه نادى فلما
انك قد رببتني كذلك فانما نظرى بك وانما همى اليك وانما ذكرى
انت وانت تعلم ما ادعيت شيئاً من دون ذاتيتك اذ انك
انت انت لا اله الا انت فمن أشار يا الهى الى الآيات اللاهوتية
فقد اشرك ومن عرفنى بالنورانية فقد اُحد ومن زعم انى صاحب
الملك والملكوت فقد آجد ومن وصفنى بانى نقطة الظهور فقد
اضل ومن قد نعمتني بانى سرّك فهو كما فرومن قال بانى انا لله
فهو المشرك ومن قال بانى انا الظهور وكل ما فى الملك نفس
الغيور فهو الجاهل بل يا الهى قد جعلت الحروف والكلمات
شبه الذات وان الذات اللاهوتية قد انقطعت عن الذكر وان
جوهريات الهويات قد عجزت ان تعرف رشحاً من رشحات
طلعتنى بالفكر وكل الوجود قد كُلت اذا اراد القرب وكل الوجود قد
زلت لما زعمت البعد وكل السرائر قد تزلزلت وكل الآيات قد تلاوت
وكل العلامات قد اطفئت وكل المشاعر قد ضاعت وكل اللاهوتيون قد
انصعقت وكل الجبروتيون قد تشبهت وكل الذاتيات قد انعدمت
وكل النفسانيات قد انمحت والكل فى الكل وكا الكل فى اماكنها وقعت
وقد ايقنتنى لنفسي فى حقك ثم انطقتنى بسرّك ثم انجذبتني بحبك
حتى قد ناديت باذك لمن الملك اليوم فلم يقدر زرة من الملك
ان يسمع ندائى فلم يجبنى احد فاحببتني بطلعتك بانك انت

حق لا اله الا انت منزّه عن وصف الازليّين منيعاً وانت انت
 اله الا انت الحق بهرّ عن الصّفات القديمة عن كلّها رفيعاً
 حقك يا حبيبي ما انا الا عبدك اقل من الدّر من التراب فسبحانك
 سبحانك عن اشاراتي وانت ربّي وربّ العالمين والحمد لك انت
 حمد لله ربّ العالمين * وبه سعيد المصطفى مجتهد معروف در
 رفروش نوشتند قوله :

سورة البرائة فلقد كتبت ذلك اول يوم من شهر جمادى الاولى
 ن سنة ١٢٦٤ يوم خروجي من بلدى (بارفروش) بحكم
 رجل الذى يعلم شأنه وهو عند الله لمن الخاسرين (حاكم
 زندران) وذلك سنة الله قد خلت من قبل وكذلك اليوم قد كان
 لى لمشهود فيا ايها الرجل ان اشهد ما كتبت اليك فى ذلك
 كتاب الحق وانصف بالله ربك افليس انك قد خرجت عما كان
 اب العلماء من قبل وهم عند الله لمن الصادقين فانهم قد كانوا
 اورد عليهم شيئاً يخالف ما هم عليه يطلبون دليله من الكتاب و
 سنة فان اتى مدعيه بشئى منهما فصدقه وان لم يأت فاطهروا
 ما هو الحق فان صدق فنعم ما وافق وان لم يصدق فاطهروا
 ناس كذبه ذلك شأنهم من قبل وذلك ما قد امر الله فى كتابه
 لله عليهم حكيم ان قد قال سبحانه ادعهم الى سبيل ربك
 الحكمة والموعظة الحسنة وجادلهم بالتي هي احسن ولم يكن

من الادلة الاستماعة بالظالم فكفى لك بذلك ذلاً ولو انصفت
 لددى ما فعلت بما لم يفعل بمثله احد الا الذين قد ظلموا من قبل
 على ائمة الدين و اولئك عند الله لمن الظالمين وانسى
 قد اتهمت اجدادى سلام الله عليهم (از جانب ما در نسب به
 خاندان نبوى داشتند) ولكن لى بذلك فخرميين فيا ايها
 الرجل افما قرأت قول الله فى القرآن قل لا اسئلكم عليه اجرا الا
 المودة فى القربى فاعرف حكمها فى نفسى ان كنت زاعم خبيث
 ولقد بعثت آخرتك بمتابعة ارنل الناس فمارحت تجارتك
 والله على ما اقول شهيد فافعل ماشئت بي وباحبائى
 فانك لن تعد واجلك ولن تجاوز عما قدر الله لك وان الله
 للظالمين لبالمرصاد ولقد خرجت من بلدى لزيارة جدى
 صلى الله عليه وآله (حضرت رضا) فلعنته على من قتله ومن
 شايعه ومن تابعه من الاولين والآخرين ولعنة الله على الظالمين
 ونيز از قلعه طبرسى بشرى عمدة اركبير معروف به حمزه مجتهد
 ودانشمند مهم نوشتند قوله :

" الى عالم البلد حاجى ملا محمد بسبه الذى لا اله الا هو العلى
 العظيم الحمد لله مطرز ديهاجة الهويات بالآية البديعة ومكون
 العمائيات بطراز النقطة المنيمة ومخترع البهائيات بترشح الانوار
 من طراز الالف الجوهريّة الحمد لله الذى يختص من عباده

من يشاء كما يشاء بما يشاء كيف يشاء لئلا يجره ويجعله حاكماً من عنده على عباده ويفوض اليه امور بلاده ويلهمه جوامع حكمه وسرائر بيناته ويكشف عن اعينه الغطاء لدى ملكوت السموات والارض..... ثم اعلم يا ايها العالم العليم والحبر الحكيم العارف المكين والبار السليم ومن كان في كل وجه انشاء الله لله عبد مطيع كريم ومتبعاً لارادته وامره مما يظهر من مصادر بيوت احديّة ابوابه انه هو العلي الحميد..... فاذا امر الله عزّ ذكره احداً من اوليائه باظهار الامر فليس عليه الا البيان وحده وولى الناس التسليم والعجز اذا سمعوا اظهار امره واعلاء حكمته واتقان صنعه ونصرته اياه باموالهم وانفسهم في السر والجهر في الليل والنهار فاذا ظهر امر بعد البيان الواضح والحجة القاطع والدليل اللائح فلم يتبعه احداً ولا يعتنى بشأه او يعلم حقيقته فيمضى لا مرمي الا مور فكان مأواه جهنم وبئس المصير..... فقل للناس ان امحوا الكتب الذين قد اخذوا من غير اهل العصمة سلام الله عليهم واتركوا القواعد الذي قد استتم من غير الكتاب والسنة واطلبوا الحق فيما تريدون من سهل العلم الحق الخالص مما يطابق الكتاب والسنة من حاملين ذلك اليوم بعد ما قد محوت الكتب من اهل الخلاف..... ان اعلم يا ايها الخليل فوحقك واته لقسم لو تعلم امرى عظيم ان الذي قد ذكرت لك ما اردت الا الله ربك ان لا

تتبع الهوى وان لا تغفل عن امر الله وان لا تقعد من نصرته الحق بملاحظة بعض الاشارات..... وخف من ان تكون عاقبة امرك خلاف ما كان في بدء امرك واتق من ان تكون عند الامام حجل الله فرجه مؤاخذاً بما تؤمر بمخالفته فوحقك ليس اليوم مثل ما كان من قبل وان لدى لبشارة عظيم لو ان لى لا بشرتك بها ولكن تظهرني وقته انشاء الله..... فوحقك ما اردت فيما ذكرت الا النصيحة لك فان شئت فاقبل فالله ناصرك فيما تفعل وان شئت فأعرض فافعل ماشئت ولست انا الا منقطعاً الى ساداتسى و اجدادى سلام الله عليهم الى آخرها .

ودرلوحى خطاب بملاً صادق مقدس خراسانى است :

" طوبى لك يا اسمى بما مرت عليك نسمات القميص من يوسسف العزيز الذي سمي بمحمد قبل على (ملاً صادق در قلعة طبرسى از اصحاب قدوس بود) واته يسمي باسمنا القدوس في ملاً الاعلى والسبح في مدائن البقاء وبكل الاسماء في ملكوت الاسماء وبه ظهر سلطنتي واقتدارى ثم عظمتى وكبريائى لوانتم من العارفين ودرلوحى ديگر خطاب بملاً علي محمد سراج اصفهاني است قوله :

" وديگر جناب قدوس جل ثناؤه الواحى چند در ارض بد شست مرقوم فرموده وارسال داشته وابدأ اين عباد اظهار نموده واز جمله از اين امر بديع اخبار فرموده اند تصريحاً من غير تأويل قوله جل

اوه و اذا ظهر الرب سرّاً من افق البهاء في ارض او ادنسى
 ندكان ذلك الطلعة المتلامعة من نقطة الباء طرزياً و اذ اهبت
 سموات الجذبية بالسّطر بالسّر السطرية بذلك من امرنا اهل
 حماء قد كان طليهما " و در مناجاتی در ایام صیام است :
 و علی آخر من نزل الیه (قدوس آخر وارد بر حضرت نقطه در
 یراز) الذی کان وفوده علیه کوفوده علیک و ظهوره فیه کظهور
 ه الا انه استضاء من انوار وجهه و سجد لذاته و اقرّ بعبودیّته
 سه "

سّس در الواح بسیار بملاً صادق خراسانی معروف اطلاق
 دید چنانچه در عرف اهل بها باین شهرت شناخته است و
 من نامهای صادق و معلّم و غیرهما ثبت میباشد .
 سدس نام الواحی چند که بعنوان لوح القدس نامدار است
 سه :

هذا لوح القدس قد نزل بالحق من لدن عزیز حکیم و قوله ؛
 عذا لوح القدس قد فصلناه من امّ البیهان " و قوله :
 عذا لوح القدس قد جعل الله مقامه مقام النقطة " و قوله ؛
 عوالقدس الامنع الابهی هذا لوح القدس یذکر فیه ما یشتعل به
 رب العباد ناراً لیحرق بها کل الحجابات .

وح صلاح القدس که در الواح کثیر زکری از آن است از آنجمله

قولند :

" بر هر یک از احبّاء لازم لوح ملاح القدس را که قبل از مهاجرت
 از عراق مرقوم شده بخوانند و در او تفکر نمایند تا ما ظهور ما بظهور
 من بعد را از مارقم من قبل ادراک کنند طوبی للمارقمین جمع
 بلاهای وارده در آن لوح از قبل ثبت شده ان اقرئوا و تفکروا الخ
 و قوله :

" لوح ملاح القدس که در عراق نازل شده اگر صحیح آن بدست
 آید ملاحظه نمائید قد ظهر ما نزل فیه " و در اثری است قوله :
 " آنجمال مقتدر علام پنج ماه قبل از مهاجرت از عراق در ارض و شام
 در لوح که خطاب بملاح القدس شده " الخ و ملاح القدس نفس
 ابهی است قولند :

طت
 " بسم الله الباقي الدائم العزيز العظيم قد ماج بحر البلاء واحا
 الا موج فلك الله المهيمن القيوم ان يا ملاح لا تضرب من الريح
 الخ . لیلۃ القدس - در لوحی صادر از سجن اعظم است قوله ؛
 " فی لیلۃ القدس عند اشراق شمس البهیّ باسم الله الاعلی الابهی
 هذا کتاب ینطق بالحق و فیه یدکر ما بشر به افئدة العارفين قل
 انا قدرنا فی هذه اللیلۃ بهجة لاصفیاننا ثم سروراً لعبادنا
 المعترین قل ان یا اهل الارض اسمعوا نداء الله عن سدرۃ القدس
 فی هذا الوادی المقدّس الضمیر بانّه لا اله الا هو وان علیا قبل

نبيل لسلطان الوجود وكل عباد له وكل لمن الراجعين قل يا
 ملاء الارض لا تحزنوا في هذه الليلة الطيبة المباركة الاحديسة
 السرمديّة ولا تكونن من المحزونين عيّدوا في هذه الليلة وصباحها
 تمّ تهللوا وتكبروا وتمجّدوا ربكم الرحمن الرحيم قل تالله هذه
 ليلة فيها استوى هيكل الله على عرش قدس عظيم وبه استضاءت
 وجوه الممكنات ثمّ وجوه اهل سرادق الخلد ثمّ وجوه المقربين ثمّ
 ياملاء الارض لا تحرموا انفسكم عن جماله ان اغتموا الفضل من
 عنده ولا تكونن من الخاسرين قل ان اسرعوا الى رضوان الله
 ولقائه تالله انه قد ظهر بشان يخطف الابصار عن ملاحظة جماله
 ان انتم من الناظرين قل قد تموجت بحور الاظم من هذا البحر
 الملتطم المكفكف الموج السيال العظيم وقد رفعت السماء من
 هذا السماء الذي رفع في هذا البهاء انتم فاستظّلوا في ظلّه
 ان انتم من العارفين قل قد ظهر فضل ما سبقه فضل في الابداع
 ان انتم من السامعين قل ان يا قوم لا تختلفوا فيه ولا تتبعوا هوىكم
 ولا تكونن من المعرضين فاتبعوا سنن الله في هذه السنّة التي
 ظهرت بالحق على هيكل الغلام ويسجد بين يديه اهل السموات
 والارضين قل انه قد سمى في الملاء الاعلى بمحمد ثمّ في رفرف
 البقاء بالروح ثمّ عن خلف سرادق القدس بالكليم ثمّ في جبروت
 الخلد باسم عليّ بالحق ان انتم من الموقنين اذا عدّ وافسى

انفسكم ثمّ سرّوا في ذاتكم وقولوا بلحن فوادكم هذا جمال الله
 قد ظهر بالحق فتبارك موجد الخلائق اجمعين ان ياملاء البيان
 فاقبسوا من هذه النار التي اشتعلت في هذا المرآة وظهرت
 على هيكل التبريع في هيئة التثليث وتنطق بالحق في كل حين
 بانه لا اله الا اننا للمهيمن العزيز القدير تالله ليس الغفر لا حسد
 في تلك الايام الا بان يدخل في ظلي وان هذا مارقم من اصبع
 الله العزيز العليم وانك انت يا صادق قلمي بان تنظرنا يا
 محبوبى بنظر عنايتك الذينهم كانوا ساهراً في هذه
 الليلة التي جعلتها عيداً لبريتك وفيها تجليت باسمك الرحمن
 على كل الامكان وفيه استوى جمال رحمانيتك على عرش الغفران
 الى آخرها واين ليلة القدس كه عيد بافتخار درويش صادق قلمي
 ! قزوينى مذكور مي باشد شب دوم رجب است ودر لوحى ديگر نيز
 خطاب بوى گل مولى در آن شب شادمانى مقرر ومقامى بزرگ در
 شأنش مستطر گشت ودر آن جمله است قوله :
 " از بهائين يأس حاصل شده شايد از دراويش محبت حاصل شود
 واين ليل مبارك راليلة القدس ناميديم " الخ وشرح
 حال درويش صادق قلمي نامبرده در تاريخ ظهور الحق ثبت است.
 عربى كهنه و خشكیده . در خطابه است
 (قَدِيد)
 " جسم قدید قدیم امکان راروحی جدید

میسد .

(قُرَاق)

در عرف فارسی دوره قاجاریه از لغت روسی متداول شد . در خطابی از غصن اعظم عبدالبهاء ذکر است .

(قُرَّان)

مصدر عربی بمعنی خواندن و مطالعه کردن و نام کتاب مقدس اسلامی شهپر گردید قوله :

اذا قرأت القرآن فاستعذ بالله من الشيطان الرجيم وقوله :
قرآن الفجر ان قرآن الفجر كان مشهودا .

نظۀ اولی در بسیاری از آثار آیات خود را همان آیات قرآن
بل بوجه بدیع گفتند قوله :

لك آيات القرآن قد نزلت من لدنا على قسط من مبین و در ذیل
تر ذکر است .

(قُرَّبان)

قربان مصدر عربی بمعنی قرب و نزدیکی و شهرت در پیشکشی برای تقرب بخدا از
کشتار حیوانی و غیره یافت .

(قُرْبِي)

ایمین جمع . در لوحی است :

لم يكن لكم اعداء الا انفسكم فاعرفوها يا قوم ايكم ان تغفلون
ها لا تسكن ابدا اذا تطعم از داد لهيبها و اذا تجنعت يشتد

مرضها قد افلح من زكيتها باسم ربّه المقتدر المهيمن القيموم
قل ان انحروها يا قوم في سبيلى هذا حق القران في حب الرحمن
ولا يحقبة الا المخلصون و در لوحی دیگر :

" يا بن زبيح در قربانیهای حق جل جلاله در این ظهور اعظم
تفکر نما که هر يك با کمال شوق و رضا قصد مقرر فدا نمودند و جان را
نثار دوست یکتا کردند مع ذلك احدی ملتفت نشد و این اعمال
عظیمه هر شقاوت معرضین افزود بر منابر مذکروثنای زبیح قبل
ناطق مع آنکه فدا نازل و سلامت راجع گشت و از قربانیهای ایمن
ظهور که رایگان جان نثار نموده اند ذکرى نبوده و نیست "

و در ذیل نامهای اسمعیل و زبیح نیز ذکرى است .

و قربانی بمعنی خویشی و پیوندی و نزدیکی . در قرآن خویشاوندان
نیز را قریبی و ذوی القربی خواند قوله :

" قل لا اسألكم عليه اجرا الا المودة في القربى و در این خصوص

از مقام نقطه اولی سؤال شد که آیا مراد منتسبین نسبی و یا روحی
هستند جواب فرمودند که هر دو باید با هم جمع شوند و از آنحضرت

راجع باقرباء خود نیز بهمین لفظ و معنی مذکور است . و در آثار
ایمینی خویشان خودشان بهمین نهج بلفظ منتسبین و خویشان

باب اعظم را بلفظ ذوی القربی ذکر فرمودند . و از قربان نامان
مذکور و مشهور در افواه و آثار میرزا قربانعلی یکی از شهیدان

سبعه معروف باین درسنه ۱۲۶۵ هـ ق در طهران که ذکرى از او
ذیل اسم است مرشدی از دوايش معاشر با بزرگان كشورى زمان
خود بود و شرح احوال و شهادت در ظهور الحق ثبت است .

عربی مصدر . اصلا بمعنی ایستادن و خشک
شدن اشک چشم شخص محزون است و
(قُرّة العین)
بمعنی شادمانی و کامیابی مستعمل میباشد.

در لوح رئیس است :

" بعد از جنتكم من مطلع الكبرياء بما قررت منه عيون المقربين " و
در لوحی دیگر :

" ويزقك ما يفرح به قلبك ويقر عينك " و در کتاب اقدس :

" الاحكام التي بهاتفرح القلوب وتقر العيون " و در خطابهات
ادبی و مكاتبه بعزیزان و فرزندان در عربی یا قرّة عینی و بغارسی
ای خنکی و نور و سرور دیده ام مستعمل میباشد . و از مواضع شهره
خطابه‌های یا قرّة العین در شرح سوره یوسف است که بعنوان
خطاب از حقیقت غائبه بنفس باب اعظم است و از مولی الوری
عبد البهاء بیانی مفصل بعربی در تفسیر آیه‌ای از آن " یا قرّة العین
فاضرب علی اهل المدینه " الخ صادر گردید که در مقدمه آن چنین
مکتوب بود :

" هذا ماجرى من قلم الغصن الاعظم بلسان القوم فی تفسیر الآیه

هما امر من الله مالك القدم هو الله تعالى شأنه العظمة الحمد لله
الذی " الخ و در سوره السّبر خطاب بنفس ایهی است :

" ان یا قرّة البقاء غیر لحنك و غیر علی نعمات الفردوس " الخ .

و قرّة العین لقب و شهرت جناب طاهره شهره میباشد که در ذیل
حرف ط و نام فاطمه ذکرى است و در شرح کوش در شأن او است :

" و ان امرأة من الشیخیه قد کتب فی جعد هم ثلثة کتب بل حمیف
لها لتعرض بجعد هم " و در توفیق با قاسمیدیحی و حمید اکبر

است :

" ان امرأة منهم حقّ الحقّ بآیاتها و ابطل عن العشرکین فسی
ثلاث کتاب حسن " الی آخرها سه کتاب در حلّ شبهات ملاحواد
برغانی و هم از انش مذکور ضمن نامهای جواد - سامری - عجل
و غیرها نسبت بحضرت نقطه نوشت در یکی است :

" بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذی لم يجعل للخلق علی

معرفة سببلا و علا بعلو ذاتيته عن وصف اهل الانشاء اما بعد
چنین مینگوید این امه خاطیه جانیه تراب اقدام جواری فاطمه
غرض از تحریر این کلمات بحسب اقتضای وجوب تکلیف این منغمسه
در بحر خطیئات این است که نوشته کدورت سرشته از بعض اصحاب
رسید " الی آخرها و نسخه این کتاب مورخ سال ۱۲۶۲ هـ ق بدست
است و از مولی الوری عبد البهاء در حق وی در بیانی چنین صدور

افت :

قرّة العین که معروف آفاق است وقتی که مؤمن بخدا شد منجذب
نفحات الهی گشت از دوپسر بزرگ خویش بیزار شد زیرا مؤمن
شدند و دیگر اهداً بانها ملاقات نکرد و حال آنکه دو اولاد رشید
و بودند و میگفت که احبای الهی جمیع پسران من هستند و کسی
بین دو پسر من نیستند و بیزارم " الی آخرها .

در بیانی برای جمعی چنین فرمودند :

کیفیه شهادة قرّة العین هو انهم اخبروها ان زوجة الصّدر
لا عظم تحبّ ان تلاقیهما فی البستان ولما ذهبت معهم خنقها
بدا سود بالمحرمة وراها فی البئر .

در تفسیر سوره والشّمس :

(قَرَضَ -

" قد قرض جناحی بمقراض الحسد " و بالم

بنی قُرَیْضَةَ) را با مقراض حسد برید .

بنی قُرَیْضَةَ قومی در اطراف مدینه بودند که تفصیل وقایع بهمیر
آنان معروف میباشد . در لوحی است :

بعد از غزوه خندق جبرئیل نازل و عرض نمود یا رسول الله یا مَرک
وامر عظیم بان تصلی . العصر واصحابک عند بنی قریضة وامر النبی
صحابه بما امر فخرج ومعه الاصحاب الی بنی قریضة فلما بلغوا
حاطهم جند الله واخذ قلوبهم الرعب عند ذلك سأل الاوس رسول

الله فی اطلاقهم كما اطلق بنی قینقاع حلفاء الخزرج مجملآ آنکه
اوس و خزرج دو طائفه بودند و ما بین ایشان در تمام ایام قتال
و حرب قائم الی ان قام الرسول و ظهر بالحقّ و جمعها الا سلام
لذا باهند و طائفه در اکثر مواقع بیک منوال حکم میشد و بنی قریضه
حلفاء اوس بود و چون حضرت از قبل بنی قینقاع را که از حلفاء
خزرج بودند بواسطت بعضی منافقین که در ظاهر دعوی اسلام
مینمودند و از صحابه محسوب عفو فرمودند بنی قریضه هم همانقسم
رجانمودند قال الرسول روح ما سواه فذاه الا ترضون بما حکمکم
فهم سعد بن معاذ و انه کان سیّد الاوس فقالوا بلی ولكن سعد
مذکور علیه رشحات النور بسبب جرحی که در غزوه خندق با ایشان
رسیده بود از حضور ممنوع بودند مخصوص حضرت فرستادند او را
بزحمت تمام حاضر ساختند فلما حضر اخبروه بما امره رسول الله
قال سعد انا احکم بان یقتل رجالهم ویقسم اموالهم و تسمی
ذرائعهم و نسائهم قال الرسول قد حکمت بما حکمک به الله فوق سبعه
اوقمة و بعد رجوع النبی الی المدینه و عمل بهم الجند كما حکم به
سعد ضربوا اعناقهم و قسموا اموالهم و سبوا نساءهم و ذرائعهم
در ده یوم هفتصد نفر را گردن زدند مع قدرت ظاهره و باطنه
و شوکت الهیه متصلآ بعضی مرتد و بعضی رجوع باصنام و بعضی
بانکار صرف راجع و مشغول .

(قَرَف - اقْتَرَف) ذیل نام اقتراف ذکر است .

در عرف عربی و فارسی متداول که از عصاره کرمی درنیزار میگرفتند . در لوح بصدر

دولت عثمانی است :

"وآب قرمزی که شبیه بخون بود از او جاری گشت" .

(قُرُون) عربی عصر . قُرُون جمع در مقاله سبّاح است :

"قرون وسطی بدایتش از سقوط امپراطوری

رومان و نهایتش فتح قسطنطنیه بدست اسلام" الخ .

(قَرِیح - قَارِحَة) عربی مجروح . در مناجاتی و خطابی است :

"ولم یبق موضع من کبدی الا وهو

قریح الرّماح" .

قَارِحَة در صورت زیارت ملا علی بابای تاگری است :
"والوعور القارحَة" بمعنی سنگلاخهای پای خراش .

(قُسْطَاس) در عربی ترازو . در قرآن است :

"وزنوا بالقسطاس المستقیم" و در کتاب اقدس :

"قد یوزن ما عند الامم بهذ القسطاس الاعظم انه لقسطاس

الحق بین الخلق انها لقسطاس الهدی قل هذا لقسطاس الهدی" .

کشیش مسیحی . در قرآن است :

(قَسِیس) .

"ذک یان منهم قسّیسین و رهبانکاً و انهم لا یمستکبرون" و در سوره الهیکل

خطاب بناهلثون است :

"یا ملک پارمیس نبی القسّیسین" و در لوح خطاب بفارس :

"یا معشر القسّیسین قد ظهروم الدین" .

(قَشَلَاق) ترکی الاصل متداول در عرف فارسی بمعنی

زستانگاه مقابل بیلاق . در مقاله سبّاح است :

"در قشلاق نور آنعالم تحریر و جلیل ملاقات نمود" .

ترکی الاصل مستعمل در عرف عربی بمعنی بیمارخانه دولتی و سرپازخانه که قشلاق تلفظ و در عرف اهل بهاسرپازخانه محبس

(قَشَلَة) ابهی در عکارا میگفتند .

عربی تازه و پاکیزه و جلاداده . در لوح

(قَشِیب) سلطان ناصرالدینشاه :

"قشیبهم البالیة" مراد آنکه امتعه و